

LAS MISIONES CATOLICAS 1982
MAROC - MARZO

EN EL CENTENARIO DE LA EVANGELIZACION DE MAROC
SVET KRISTUSU - KRISTUSA SVETU

KATOLIŠKI MISIJONI 1982

JUAN PABLO II. Y LAS MISIONES EN ZAIRE

EN EL CENTENARIO DE LA EVANGELIZACION DEL PAIS

Alocución a la comunidad cristiana reunida en la catedral de Kinshasa, viernes 2 de mayo de 1980.

(Continuación.)

3. Queridos amigos: Habéis vivido una primera gran etapa, una etapa irreversible. Y ahora se abre ante vosotros **una nueva etapa** no menos exaltante, aunque lleva consigo necesariamente nuevas pruebas y, quizá, incluso tentaciones de desaliento. Es la etapa de la perseverancia, en la que hay que proseguir **la afirmación de la fe**, la conversión profunda de las almas, de los modos de vivir, a fin de que correspondan cada vez mejor a vuestra sublime vocación cristiana; sin contar con la evangelización que vosotros mismos debéis continuar en los sectores o en los ambientes donde el Evangelio todavía es ignorado. Como escribía San Pedro a las primeras generaciones de convertidos en la diáspora, yo os digo: „Sed vigilantes... conforme a la santidad del que os llamó sed santos en todo vuestro proceder” (1 Pe 1, 13-16). No se acaba nunca de ser cristianos.

Así es como la Iglesia que está en Zaire alcanzará su plena madurez cristiana y africana.

4. Yo sé que **vuestros obispos** —que son vuestros Pastores y vuestros padres— os guían con lucidez y valentía por estos caminos del Reino de Dios, como lo atestiguan las exhortaciones, cartas o llamamientos que os dirigen personal o colegialmente. Yo vengo a reafirmar y estimular el misterio de estos obispos que son mis hermanos. Pero al mismo tiempo, vengo a estimular también a todos los cristianos y cristianas de Kinshasa y del Zaire.

Me complace grandemente el que mi primer encuentro, en esta catedral, sea con los sacerdotes, los religiosos, las religiosas, los seminaristas. En la edificación de la Iglesia, tenéis un puesto de relieve. Vuestra ordenación, vuestra consagración religiosa, vuestra llamada al sacerdocio son gracias inestimables. ¡Agradecédselo al Señor! Servidle con alegría, sencillez y pureza de corazón. Estáis destinados, más que los otros discípulos de Cristo, a ser la sal que da sabor, la luz que ilumina; yo quiero tener un coloquio prolongado con los sacerdotes, luego con las religiosas, a lo largo de las próximas jornadas. Pero desde esta tarde, os saludo con todo mi afecto. Mi primera palabra es una palabra de consuelo, en el ambiente de acción de gracias que corresponde a un centenario.

Sacerdotes: Sentíos felices de ser ministros de Cristo, anunciadores de su palabra y dispensadores de sus misterios: “Imitamini quod tractatis”: “vivid lo que estáis cumpliendo”. Sed educadores de la fe, hombres de oración, tened el celo y la humildad del que sirve, vivid vuestra consagración total al reino de Dios de la que es signo vuestro celibato.

(Sigue.)

K sliki na prvi strani: Indijskega škofa sprejemajo (poslal Ivan Kešpret SDB, Madras).

Kaj bi danes...

storil sv. Frančišek Asiški?

Pravkar praznujemo 800-letnico njegovega rojstva. Ne samo njegovi duhovni otroci, praznuje jo ves svet. Še danes po osemsto letih osvaja. Japonci krščanstvo poznajo baje predvsem po dveh stvareh: po evangeliju in življenjepis sv. Frančiška Asiškega. Oboje jih privlači.

Vsak lahko ugiba, kaj bi on danes storil. Če bi bila njegova misel zmagała, bi danes morda ne imeli muslimanskega „bloka“. Ko so se v Nilovi delti borili križarji in bili strahovito poraženi, kar jim je napovedal Frančišek, je on bil osebno pri egiptovskem sultanu. Ta je strmel nad ubožcem, ki je s pogumno milino stopil predenj in mu govoril o Kristusu. Lahko bi ga sultan dal ubiti, vsaj za talca bi si ga lahko obdržal. Nudil mu je bogate darove, vse je Frančišek odklonil, le slonokoščeni rog je vzel za spomin na to srečanje in ga kot dragocenost čuvajo frančiškani.

Glasnik sem Vélikega Kralja, tako je povedal takoj po tistem edinstvenem dogodku na asiškem trgu, ko je bogatemu očetu vrgel pred noge vse, tudi obleko. Povedal je to roparjem, ki so ga napadli, in besni nad tem, da niso nič našli, vrgli v jamo in vprašali, kdo je. Glasnik Vélikega Kralja.

Ne vpijât, niti ne organizator. Saj če ne bi posegel vmes kardinal Hugolin, ki je zaslutil novo energijo, božjo energijo za Cerkev, ki je razpadala v praktičnem materializmu, bi verjetno frančiškovi polagoma izginili, kot so izginila nešteta gibanja tistega časa. On je to reko speljal na opustošena tla Cerkve in sveta.

Kaj bi delal Frančišek danes? Pošiljal bi brate po svetu – uboge, celo neuke, brez sredstev, a z ognjem v srcu. Bolj z življenjem kot z besedami naj oznanjajo evangelij. Niti ni važno, da ga imajo, knjig se je Frančišek bal, bil pa je poln samotne molitve, zato poln Boga. Morda zato Japoncem toliko pomeni, ker je v njem zapisan evangelij. Če bi bili takrat požgali vse evangelijske knjige, bi lahko Kristusov nauk brali iz Frančiška.

To je rešilna misel za danes. Če bi bil na vsaki misijonski postaji, v vsakem mestu, v vseh deželah sv. Frančišek Asiški, ki sprejema evangelij brez dodatkov in brez okrajšav, ne da bi ga učeno razlagal, ampak živel, potem bi misijonsko delo nujno rodilo uspeh.

Ali nismo ob vsej učenosti, ob vsej organizatorni sposobnosti, ob vseh modernih „prijemih“ in tehničnih pripomočkih končno nebojgljeni? Brneč bron, zveneče cimbale? Svet hoče videti življenje, utelešeni evangelij. Zato je nastopil Frančiškov čas.

F. S.

MISIJONSKI SIMPOZIJ

Drugi referat na prvem slovenskem simpoziju je bil zaupan sodelavcu in nasledniku dolgotrajnega slovenskega misijonstva v Sloveniji, prelata Fajdiga, župniku *Franču Mikužu*.

To je mlad duhovnik ljubljanske škofije, ki se je v svoji duhovniški formaciji še posebej zanimal za problem evangelizacije narodov, zato ga je prelat Fajdiga povabil kot sodelavca in kasneje naslednika pri vodstvu slovenskega misijonstva.

V teoretično izpopolnitev svoje misijonske zavzetosti je šel za kako leto na študij misijonske znanosti na papeško misijonsko univerzo Urbaniana v Rimu in je tedaj živel v Sloveniku. Po vrnitvi je bil imenovan za narodnega poddirektorja misijonstva v Sloveniji. Ne more se pa posvečati misijonskemu delu v celoti, kajti radi pomanjkanja delovnih moči v škofiji je bil postavljen za župnika v Šmartnem pod Šmarno goro. A „ljubezen je iznajdljiva“, tudi in še posebno pri misijonskem delu. Zato gospod župnik kljub temu, da ne zanemarja svoje fare, bistveno sodeluje s sicer še krepkim, povsem svežim in silno delavnim gospodom prelatom, kar je bilo očitno tudi iz njegovega referata o vprašanju, ki ga je obravnaval. Naj iz obširnega referata nanizamo vsaj nekaj misli o njega vsebini:

POTEZE SODOBNEGA MISIJONSTVA

Teorija o misijonstvu je mati dejanskega misijonarjenja.

Misijonsko znanost so že pred katoličani razvijali protestantski teologi. Pri katoličanih sta se ji posebno posvetila misiologa Streit in Schmidlin, ki sta leta 1911 tudi ustanovila mednarodni misijonski inštitut.

V času po prvi svetovni vojni se je misijonska znanost med katoličani zelo razvila in obogatila. Danes jo obravnavajo in podajajo slušateljem misijonske fakultete, tako na primer na papeški misijonski univerzi Urbaniana. Tu se slušatelji poglobe v misijonsko poznanje v štirih smereh: Misijonska teorija, Zgodovina misijonov, Opis misijonov in Metoda misijonskega delovanja.

V času od prve do druge svetovne vojne so se zgodili v misijonskih deželah pomembni premiki. Narodi, ki so bili prej pod kolonialno oblastjo, so se le-te rešili in se osamosvojili, kar je rodilo mnogo sprememb v delu Cerkve v teh deželah in tem spremembam se je misijonstvo moralo prilagoditi, jih upoštevati.

Ti politični premiki so rodili celo vrsto negativnih posledic:

Casi kolonialne nadvlade so bili presojeni v negativni luči, kar je metalo senco tudi na misijonsko delovanje Cerkve v posameznih narodih.

Evangelizacija se jim je zazdela prenašanje tujega elementa, izvirajočega iz kolonializma, zato so jo zavračali kot ostanek le-tega. Mar-

sikje je misijonsko delovanje še danes gledano z nezaupanjem. Ponekod so misijonarji nezaželjeni kot predstavniki kolonializma.

V narodih je zrasla samozavest in mnogokje so začeli zavračati evropske elemente, med katere spada, po njihovem, tudi vsa Cerkev, zavračajo prenašanje evropskih elementov v njih mišljenje in življenje.

Ko odklanjajo svoje primitivno verstvo, mnogokje ostanejo samo pri tem in postanejo brezbožci.

Iz tega se ponekod izcimi boj proti religiji sploh, posebno proti krščanski.

V deželah, kjer so zavladale diktature, je nenaklonjenost napram misijonarjem potencirana.

Radi vseh teh sprememb v mišljenju in razpoloženju osvobojenih narodov je misijonologija v marsičem postavila nove principe v pogledu misijonskih metod. Glavni bi bili tile:

Načelo prilagojevanja in upoštevanja različnih domačih kultur; upoštevanje razmer, ki vladajo v kaki deželi, ob ohranjanju verskih resnic in zvestobe Cerkvi; ostvarjanje takoimenovanih delnih Cerkev; sodelovanje misijonske akcije pri razvoju dežel, pred vsem v kulturnem in socialnem napredku.

Predavatelj je poudaril, da se sadovi navajanja teh principov na misijonsko delo že poznajo vsepovsod in so zelo pozitivni za življenje delnih Cerkev na misijonskem polju.

Kljub temu pa je nekatere katoliške kroge zajel pesimizem:

Ali je sploh še potrebno misijonariti, ali ni boljše pustiti narode vsakega v svojem verovanju? Ali ni važnejše, da se rešuje krščanski svet pred verskim propadom? Nekaka kriza, negotovost se je nekaterih polotila.

Na to je reagiral že l. 1968 Misijonski kongres v Louvenu, ki je dal nove, utemeljene pobude za obnovo misijonske zavzetosti.

Posebno pa so veljavnost in nujnost misijonskega dela Cerkve podali mišijonski in drugi dokumenti zadnjega koncila, pa sledeči mu misijonski kongresi.

Zdaj vlada v Cerkvi velik optimizem glede razvoja misijonov v bodočnosti.

Veliko misijonsko upanje je v prizadevanju za edinost: edinost med katoličani samimi, edinost z ostalimi kristjani in edinost z nekristjani.

Papeži neprestano poudarjajo, da misijonstvo izvira iz najglobljega bistva Cerkve. Koncil je razširil dolžnost misijonskega sodelovanja in misijonsko odgovornost na vse enote cerkvenega življenja, na vse njene ude.

* * *

Teh nekaj izrezkov iz bogate vsebine referata nam da slutiti, kako je bil aktualen. Prelat Fajdiga je ob začetku razgovora o stvari poudaril, da je bila vsebina referata posrečeno nadaljevanje temeljnih ugotovitev prejšnjega predavatelja mons. Vodopivca. Vesel je bil tudi duha optimizma v pogledu na bodočnost misijonstva, ki je vel iz referata.

Iz živahne debate naj omenim le eno podrobnost:

Važno je razločevati med vedno znova potrebnim obnavljanjem evangelizacije že krščanskega sveta in med evangelizacijo nekrščanskih narodov. Pri misijonih mislimo le na evangelizacijo nekristjanov.

Izraz: misijoni, je še vedno aktualen in ga ni mogoče nadomestiti – v luči gornjega razlikovanje. Cerkev sama stalno uporablja ta izraz za evangelizacijo narodov, ki še niso krščanski. „Pojdite in učite vse narode...“ je ravno „Missio“, misijon, evangelizacija nekristjanov, širjenje Cerkve.

Cerkev je prejšnji naziv „Congregacio de Propaganda Fide“ – Kongregacija za širjenje vere – dadomestila z izrazom „pro evangelizacione populorum“ – za evangelizacijo narodov – pred vsem pod vidikom, da se povdari evangeljska vsebina tega poslanstva; gre za oznanjevanje Kristusovega evangelija. Oznanjati ta evangelij narodom, je pa ravno: poslanstvo, missio, in tisti, ki so poslani, so misijonarji.

Mimogrede se je ob tej debati, še uporabljati izraz „misijoni“ ali ne, pojavilo tudi vprašanje, kako bi se mogli „Katoliški misijoni“, če bi se vrnili v domovino, izogniti staremu, tradicionalnemu imenu, da ne bi koga motilo... , pa je urednik sedanjih „KM“ navedel možnost: da se iz Jezusovega naročila, naj gredo po vsem svetu, vzamejo le besede: PO VSEM SVETU, in to bi mogel biti naslov novega misijonskega lista.

Še ena lepa slika udeležencev misijonskega simpozija. Med njimi je tudi s. Terezija Pavlič (peta v drugi vrsti od leve na desno), o kateri piše v tej številki obiskovalec, pa je na Madagaskarju ni slikal.

PRVI KARIJANSKI DUHOVNIK

Pogovor s prvim bodočim novomašnikom Frančiškom Ksaverijem Sanan Santimanokul, karijanskega gorskega plemena na Tajskem, kratko pred njegovim posvečenjem 2. maja 1981.

Bogoslovec se pogovarja s predsednikom Katoliške Akcije na Tajskem.

— *Opišite nam malo svoje življenje.*

— Doma mi pravijo „Saeho“, kar pomeni: „Če hočeš o čem vedeti, povprašaj lastnika“. Ko sem bil učenec pri šolskih bratih v Chien-gmai-u, so mi dali novo ime: Nai (gospod) Sanan in priimek Santimanokul. Doma sem iz misijonske župnije Mae The, občina Maela Noi, provincija Machangson, ob severozahodni tajski meji blizu Burme. Ne spomnim se datuma mojega rojstnega dne. Oče in mati sta rekla, da sem zdaj 31 let star. Mi računamo leta po obdelovanju rižnih polj, ki jim je potrebno menjati mesto vsako leto; to je potrebno, da riž na gorah obrodi, in to tudi pomaga šteti leta. Za rojstni dan so mi na papirju dali 1. januar 1950.

Imam 6 bratov in tri sestre, jaz sem najstarejši. Moj oče in mati sta „nova kristjana“, to je krščena kot odrasla, tako tudi jaz. Po letu katehumenata sta oče in mati sprejela sveti krst. Isto leto sem se tudi jaz začel učiti verouk, ko so me poslali v misijonske karijanske šole v Mae Pon, v gorah kakih 100 km zahodno od Chiengmai-a. To šolo je l. 1955 ustanovil novodošli francoski misijonar P. Jožef Séguinotte, misijonar Bétharramske družbe, ki je iste vrste delo vršil že leta v Južni Kitajski, iz katere je bil izgnan. Šola je bila najprej preprosta karijanska veroučna koliba, a je zdaj že 4 razredna osnovna šola, kjer poučujejo karijanski katehisti ne samo verouk, ampak tudi druge predmete, in te kar največ v tajščini. Šola šteje že na stotine nekdanjih gojencev in gojenk, sredi katerih je lani praznovala srebrni jubilej.

V tistem času, ko sem bil okrog 8 let star, še ni bilo nobene ceste, samo neke steze v gorah preko džungel in potokov, katerih pa v deževni dobi ni bilo mogoče prebresti. Takrat je trajalo moje potovanje od domače vasi do misijonske šole kar 4 dni. Poleg navadnih predmetov sem se z veliko vnemo začel učiti verouk. (Učenci gredo domov „na počitnice“ dvakrat na leto: za sajenje riža julija in za žetev, ki je okoli božiča. Vsi so brezplačni gojenci in gojenke z dvema obedoma na dan, riž in sočivje in kar je sadja, vse to učenci sami goje.)

Po dveh letih v tej šoli sem prejel krst (in kako resna je priprava na krst pri betharramskih misijonarjih!) za Veliko noč l. 1960 in leto pozneje sv. birmo.

Ko sem končal tretji razred osnovne šole (naša šola še ni imela državnega odobrenja), me je misijonar hotel poslati v malo semenišče, v meni se je namreč rodila želja, da bi postal duhovnik, a nisem še končal važnega četrtega razreda osnovne šole, tako sem šel za leto k šolskim bratom Sv. Gabriela Montfortskega v Chiengmai, nato pa v

malo semenišče v Thare ob severovzhodni meji, prav na drugem koncu dežele. Tam sem ostal 5 let, a za tretje leto gimnazije so me poslali v malo župnijsko šolo v Chiangdao. (Misijonarji so mislili, da bodo ubožne, preproste razmere na severvzhodnem misijonu idealne za te gorjanske fante, pa je bilo nasprotno. Navajeni na gore, se niso mogli ne fizično ne duhovno prilagoditi na suhe nerodovitne planine, kjer je še riž čisto drugačen, jezik različen in vse drugo.) Iz Chiengmai-a so me poslali nazaj v malo semenišče blizu Bangkoka, kjer sem dovršil zadnji dve leti gimnazije. Potem sem dve leti poučeval in pomagal v malem semenišču in nato končno vstopil v veliko, novo zgrajeno semenišče LUMEN VITAE, SAENGTAWAN po tajsko, blizu Bangkoka. Tam sem v šestih letih dovršil filozofski in teološki študij letos meseca marca. 15-letna priprava na duhovništvo se mi zdi zdaj dokaj kratka.

— *Vi ste torej prvi karianski gorski duhovnik na Tajskem?*

— Zdaj še ne, a ko bom posvečen, upam, da.

— *Preden so vaši starši postali katoličani, kakšne vere so bili?*

— Takšne kot vsi naši predniki: čistili so duhove, bili so animisti, a v globini srca čutim, da mi Karianci že verujemo v Boga.

— *Kakšne težave ste pa imeli pri študiju in pri stikih z ljudmi na ravnini?*

— Težave so že bile: težave s tajskim jezikom, ki ga ne govorim preveč gladko...

— *So vaši starši veseli, da bodo imeli sina duhovnika?*

— Zdi se mi, da so veseli. A veliko število mojih sorodnikov, prijateljev in znancev nič kaj ne razume mojega duhovniškega poklica. Kot „novi kristjani“ čutijo, da je duhovništvo že odlika, a zahteva toliko žrtev in toliko študija... tudi se jim zdi, da je katoliško duhovništvo preveč povezano s tujci. Tako so mnogi izrazili željo, da preneham s pripravo na duhovništvo, se poročim in ustanovim družino. Z božjo milostjo sem vztrajal.

— *Kakšno delo vas čaka, ko boste duhovnik?*

— To bo pač duhovniško delo: da premnogi spoznajo, vzljubijo, sprejmejo Jezusa Kristusa in vstopijo v njegovo Cerkev. Mnogi moji rojaki se zanimajo za katoliško vero, saj se njen nauk tako lepo sklada s karijansko vero in navadami (budisti bi ne mogli tako govoriti!), zlasti glede vere v enega Boga. Tudi moji predniki so verovali v Boga, v čednost, posebno poštenost, čistost mladih pred poroko, zvestobo med enim samim možem in ženo.

— *Ste imeli kaj karianskih prijateljev svojega rodu med bogoslovci?*

— Ko sem vstopil v malo semenišče, nas je bilo sedem gorskih, karianskih. Pet jih je izstopilo. V velikem semenišču je ostal en sam karianski prijatelj. Oba sva doma iz iste vasi, skupaj sva rastla in se šolala. Že v prvem letu v velikem bogoslovju je umrl (od čudne mrzlice). Njegova smrt me je čudovito pretresla. Poslali so me domov. Prijatelji in sorodniki so mi svetovali, naj se ne vrnem v semenišče, saj bom

Karianski novomašnik Frančišek Ksaverij Sanan z očetom, materjo in bratom v Maesariengu
2 maja 1981. Poslala s. Frančiška Novak OSU.

umrl kot prijatelj... A jaz sem se prav tedaj za gotovo odločil, da hočem postati duhovnik!

— *Kaj pa bi radi osebno povedali bralcem tega pogovora?*

— Hvala vam vsem, dragi prijatelji, ki ste nam pomagali do nove cerkve v Maesarieng, ki ste mi omogočili pripravo na duhovništvo! Hvala vsem rojakom, ki ste me spremljali in se veselili z menoj! Bog plačaj še prav posebno misijonarjem in misijonarkam, katerim dolgujem več, kot bi mogle izraziti, in njihovim staršem, prijateljem, dobrotnikom! Bog vam vsem bodi plačnik že v tem življenju in vso večnost!

Pisatelj članka potem iskreno čestita karianskim gorskim katoličanom, posebno še očetu, materi in sorodnikom novomašnika in jim želi obilico božjega blagoslova.

(S. Frančiška Novak OSU)

Vzgoja domače duhovščine je eden od pogojev, da se kje zasidra Cerkev. Zato je sodelovanje na tem prevažnem odseku misijonskega dela nad vse pomembno in hvalevredno. Naš rojak Mirko Tružnjak med Karijanci na Tajskem mnogo žrtvuje v ta namen. Podprimo ga z molitvijo in darovi!

V VSAK ZACETEK JE TEŽAK

O svojem potovanju v slovenski misijon poroča
JANKO ERJAVEC,

laični misijonar na Madagaskarju

Še preden sem odšel iz Pariza, so me slovenske sestre pri usmiljenkah opozorile, naj vam gotovo čim prej pišem, ko pridem na „rdeči otok“. In tako Vam res pišem, na zadnji dan leta 1981.

Pišem Vam pa o mojem potovanju na Madagaskar in v slovenski misijon tamkaj.

Iz Pariza sem odšel v ponedeljek 15. decembra. Teden dni preje sem končna dobil od malgaškega poslaništva potrebna dovoljenja za vstop na otok in za zadržanje vsa tri leta na njem. Na letalo sem kar srečno vse zavlekel, kar sem imel seboj, čeprav sem imel pretežke kovčke, pa še dve ročni torbi.

Na Madagaskar smo prileteli v torek 16. decembra zjutraj. Ko sem stopil iz letala, sem pazljivo gledal, če mi kdo tam na balkonu maha v pozdrav. Z očmi sem iskal brata Lopeza, ki naj bi me prišel čakati, pa ga nisem nikjer videl; nihče me ni pričakoval.

Z neko malgaško usmiljenko, ki se je z istim letalom pripeljala, sem se napotil k izhodu. Bil sem kar malo preplašen, ker sem se bal carine, s katero so me že slovenski misijonarji strašili; imel sem namreč precej mila in različnih drugih stvari za naše, kar po kilogramih, ker tu vsega tega primanjkuje.

Z ročno prtljago nisem imel problemov. Ko so mi prekontrolirali še vse papirje, sva šla s sestro v čakalnico, gledat, če naju vsaj tam kdo čaka. Nihče! Šel sem iskat svoje kovčke in jih zanesel carinikom. Hvala Bogu, tudi tu ni bilo problemov. Vsaj to skrb sem že odložil. A vstala je druga: Kako priti do mesta Tananarive, ki je precej stran od letališča? Bili sta tam tudi dve sestri iz reda Charlesa de Foucaulda in sem ju poprosil, če nama moreta kaj pomagati. Ustregli sta nama: izročili sta nama nekaj malgaškega denarja ter naju povabili na taksi (mali avtobus) ter odpeljali do železniške postaje.

Tam smo prekladali kovčke in se spraševali: Kam pa zdaj? Malgaška sestra je bila iz Fort Dauphina, tako da niti sestrskeske hiše v Tananarive ni poznala. Pobotali smo se s taksistom in naju je peljal v postojanko lazaristov v tem mestu, za katero sem imel naslov s seboj.

Končno sem se izmazal iz zagate, sem si dejal. Predstavil sem se lazaristu, ki me je debelo gledal. Bil je novi poljski misijonar, ki sploh ni vedel, da bom jaz prišel. Malce nezaupljiv naju je povabil v hišo, da sva izložila iz taksija kovčke. Kasneje je prišel drug poljski misijonar, ki deluje v Fort Dauphinu, ki je vsaj vedel, da ima priti neki laični

misijonar iz Pariza. Ta je povedal, da je brat Lopez, ki sicer skrbi za to postojanko in sprejema novodošle, šel na počitnice na jug in da niso prejeli nobenega sporočila glede dneva mojega prihoda. No, pismo, ki me je naznanjalo, je prišlo naslednji dan...

V Tananarive sem ostal nekaj dni in čakal na kak glas od slovenskih misijonarjev. Ker ga ni bilo, so mi vsi svetovali, naj se podam kar sam na pot. Mogel bi iti z domačimi bogoslovci, ki so se vračali na svoje domove za praznike. Govorili so mi, da bodo naši misijonarji mogli priti pome šele po praznikih, češ da so zdaj vsi avioni za Farafangano zasedeni, kakor tudi iz Farafangane do glavnega mesta. Jaz sem pa hotel doživeti božične praznike s slovenskimi misijonarji! Zato sem se odločil, da se pridružim bogoslovcem in grem v vso prtljago kar po zemlji na dolgo pot. Določili smo dan: petek 19. decembra.

Do Vangaindrana je okoli 800 malgaških kilometrov. Beseda „malgaških“ je zelo važna, ker to niso navadni kilometri niti navadne ceste in niti ne navadna prevozna sredstva. Malgaški bogoslovci so me svarili, da bo to zame prava avantura. In res: tri dni smo se vozili do Vangaindrana, a izkušeni ljudje so rekli, da smo celo imeli veliko srečo na potu, ker sicer bi vožnja še dalje trajala.

Zdaj pa naj malo opišem vožnjo.

Z avtomobilom so nas pripeljali do avtobusne postaje mesta Tananarive. Tu je razsežen prostor, netlakovan in precej onesnažen in po katerem se giblje velika množica ljudstva in kjer čakajo, prihajajo in odhajajo taksiji. V okolici sem opazil veliko revščine.

Bogoslovci so mi preskrbeli listek za „taxi brusse“, to je podeželski taksi, ker tukaj avtobusov skoraj ne poznajo. Takle „taxi brusse“ je velik kot kak „kombi“. V njem so nameščeni prav na gosto sedeži. Morali smo čakati nad eno uro, da so prodali vse vozne listke, ker ti taksiji odpeljejo šele, ko so polni. Za moje pojme „nabasan“ do zadnjega kotička z ljudmi in prtljago. Bilo je vsega skupaj 28 oseb v njem, z voznikom vred. Takoj sem opazil, da sem edini „vazaha“ – belec. Tudi na postaji sploh ni bilo videti belca razen mene.

Vozilo je odpeljalo približno ob pol dveh, vozili smo se skozi noč in prišli v Fianarantsoa ob enih zjutraj. Se pravi, da smo naredili okoli 400 km, in to v 12 urah! Nekajkrat smo se na poti ustavili in smo mogli izstopiti, da smo se malo sprehodili. Kosil in večerjal sem v domačih „hotelih“, kot jim pravijo. To je revna in tesna sobica, opremljena z dolgo mizo in klopmi. Postrežejo ti z eno samo jedjo: prekuhan riž, ki ga morda dobiš s koščkom kure ali mesa. Ljudje so me gledali kot zelenega marsovca z antenami.

Kakih 100 km pred Fianarantsoo, je šofer napovedal, da bo tam naša zadnja postaja. Bogoslovci so mi rekli, da v teh 100 km roparji pogosto ustavljajo taksije in potnike izropajo. Zato tudi taksisti vedno potujejo v dvoje, drug za drugim. Naš taksi je predrl kolo in smo morali ustaviti; med tem, ko so ga menjali, smo bili vsi v strahu, kaj če nas zdaj napadejo. Pa se ni nič zgodilo...

Ko smo dospeli v Fianarantsoo, sem upal, da bom mogel kje spati. Izstopili smo in taksi je takoj odpeljal nazaj. Železniška postaja je bila

še zaprta, a je že veliko ljudstva čakalo na vstop. Spravili smo se v avtobusno postajo, ki je bila še revnejša kot ona v Tananarive. Vožnja po slabih cestah, ki me je pretresla, malgaško sonce, ki me je čez dan žgalo, in pomanjkanje spanja, to me je pošteno zdelalo. Le sanjal sem o postelji, ko sem tam pohajal in posedal.

Ob petih zjutraj, ko se je delal dan, smo se napotili k bratu enega od bogoslovcev, ki je bil z nami. Tam smo mogli malo zaspati in se stuširati. Čeprav sem spal samo 4 ure, sem se zbudil čisto prenovljen. Zvedeli smo, da odpelje edini vlak, ki veže to mesto z Manakaro, že bliže Farafangani, odide popoldne, če se kje na poti ne pokvari. Zato smo šli po kosilu takoj na postajo. Ljudi je bilo vedno več.

Neverjetni so ti Malgaši! Jaz sem bil že čisto ob živce, ko smo pod soncem ure in ure čakali na vlak. Oni pa, kot da je normalno, zanje je bilo vse v redu. Sede in kramljajo, pozdravljajo sorodnike in znance. Flegmatično sprejemajo nevšečnosti, netočnost, krivice, trpljenje in pomanjkanje. Pa so kar praznično razpoloženi na takih potovanjih, med tem ko so taka potovanja za tujca muka. Gledal sem tudi, kaj vse vlačijo ljudje s seboj: košare kur, gosk, celo kakega prašička. Tudi tipičnih malgaških cajn, natrpanih z najrazličnejšimi stvarmi, je bilo vse polno. Največ je bilo v njih riža in tropičnih sadežev. Ozračje je bilo vroče in sonce je pripekalo, kar je bilo zame, ki sem prišel iz evropske zime, nenavadno in kar brž so mi ogorele roke in obraz.

Ob treh popoldne se je vlak prikazal. A morali smo čakati še do štirih, da so edino lokomotivo usposobili za pot nazaj. Ko so spustili ljudi k vlaku, se je vsa množica vrgla na uboge štiri vozove. Prerivanje in lov za sedeži se je začel. Na klopeh, ki so bile za dva, so obvezno sedeli trije potniki, vmes pa prtljaga; hodniki vsi natrpani ljudi in stvari.

Bogoslovci, ki so teh vlakov že vajeni, so zasedli dve klopi, kamor se nas je vsedlo šest. Drugi so se spravili na hodnike in posedli po kupih prtljage. Bogoslovci so se šalili, češ da je to pravo „kavbojsko“ potovanje ter da so vagoni še iz časov francoske kolonije, kar je bilo pač lahko verjeti. Lokomotiva je ob pol šestih pognala.

Ozračje je bilo precej zadušljivo in vročina taka, da je kar teklo od mene. Med ljudmi okrog mene se je večkrat čula beseda „vazaha“ ter sem sklepal, da govoriijo o meni, pa mi je bilo malo nerodno, ker nisem ničesar razumel.

Zmolil sem nekaj molitev s prošnjo, da bi potovanje v redu potekalo in da ne bi bilo nikake okvare, saj bi v tem primeru ne vem kje obtičali. Premišljeval sem novico, ki mi jo je dal novodošli bogoslovec iz Tananarive: Marko Vilfan je v Farafangani ter čaka na možnost, da gre z letalom v Tananarive sprejeti me. V srcu sem pa upal, naj ne bi dobil mesta v avionu in da bi me počakal v Farafangani.

Bogoslovci in nekaj deklet iz Farafangane so začeli peti religiozne pesmi, ki so me spominjale na "negro spirituals" iz Severne Amerike. Med njihovim petjem sem večkrat zadremal, pa se vedno znova zbudil.

Hvala Bogu, v Manakaro smo prišli brez problemov. A ura je bila 1 zjutraj. Bogoslovci so me bodrili naj se ne jezim, če ne dobim taksija

do Farafangane, ker je pač že nedelja. Sedel sem malce obupan ter mislil na Markota, ki me morda v Farafangani čaka.

Ko sem v duhu pregledal pot nazaj, sem bil pa že kar vesel: prevozili smo že najtežji del poti in zdaj manjka še kvečjemu kakih 100 km do cilja. Škoda, da ni taksija!

Ob dveh zjutraj pa le zagledam rešitelja: Brez obotavljanja sem privlekel k taksiju svoje stvari in hitro sedel vanj, da mi ga kdo drug ne bi prevzel. Za menoj so se tega vozila poslužili še dve dekleti iz vlaka in en bogoslovec. Ostali so imeli še nekaj opraviti v bližnjem mestu.

Vozilo je bilo druge vrste kot ono, v katerem sem se večji del vozil. Bilo je Peugeot 404, opremljeno s 4 sedeži, močno razrukano in s pomanjkljivostmi povsod. A motor je deloval! Vanj se nas je pa natrpalo vsega skupaj 11 oseb z voznikom vred, pa še prtljaga. Kajpada vožnja ni bila ugodna, a vsi smo bili veseli, da smo razmeroma hitro dočakali vozilo za Farafangano.

Ob 5 zjutraj smo bili že na škofiji v Farafangani. Hiša lazaristov je bila odprta in tja smo se spravili. Ob šestih smo zbudili prijaznega Francoza, ki nas je z ljubeznijo sprejel ter nam dal nekaj prigrizka. Povedal mi je, da se je Marko pač moral vrniti v Vangaindrano, če ni dobil mesta na letalu. Zato sem brez odlašanja poiskal drug taksi in ob 10 dopoldne sem bil že tam.

Neki domačin me je spremljal do misijona. Vse se mi je zdelo znano, saj sem to že večkrat videl na slikah in v filmu. Nisem pa našel nobene od misijonarjev, čeprav sem pretaknil vso hišo; ni bilo žive duše. . . Vprašal sem domačina, če ve, kje je sestrška hiša in tja me je popeljal. Tam sem naletel na sestro Amando Potočnik, ki me je v začetku malo prestrašena gledala, a ko sem se ji predstavil, me je takoj povabila notri. Poskrbeli so mi kosilo in mi odkazali sobo. Tako se je končala moja prva „malgaška avantura“.

Žal, radi velike draginje v Argentini, kjer list izdajamo, pa tudi radi malega števila plačujočih naročnikov, še ne moremo znižati razmeroma drage naročnine. Zato tudi

**ta letnik 1982 stane povsod
20 USA dolarjev**

oziroma odgovarjajoče v drugih valutah. Naši naročniki ste vsi misijanski prijatelji, se pravi, da radi žrtvujete marsikaj za misijone. In naš list je zelo pomemben za slovensko misijonsko akcijo, zlasti za našo v izseljenstvu in zamejstvu. Žrtvujmo, da ga vzdržimo še mnogo let!

NA MADAGASKAR IN V AFRIKO

L. L. C. M.

K USMILJENKAMA S. MRHAR IN S. PAVLIČ V TANGAINONY

Napočilo je jutro, ko se bom moral posloviti od Vangaindrana, kajti moje bivanje na Madagaskarju se je bližalo koncu. Obiskati mi je bilo še obe sestri v Tangainony pa Buhov misijon v Vondrozo, od tam naprej v področju italijanskih sobratov v Ihosyju rojaka duhovnika in sobrata Ivana Štanta, nato pa na poti nazaj v Tananarive še Klemenca Štolcerja. Iz Tananarive bo treba poleteti na afriško celino in obiskovati tamkajšnje misijonarje.

Vse, kar sem bil v Tananarive vzel s seboj za čas obiskovanja malgaških misijonarjev, sem že prejšnji večer, ko sem se vrnil iz Manambondro, spokal skupaj in po zajtrku okrog 6 zjutraj naložil na avto, na katerem naj bi me brat Viktor zapeljal najprej v Farafangano. Brat Viktor je domači lazarist, kakih 30 let star, pripraven za delo, mehanik in šofer pa še marsikaj. Ko sem njegovega superiorja Puhana vpraševal, kako kaj slovenski sobratje shajajo z njim, mi je le potožil, da ima brat veliko problemov s svojimi sorodniki, ki mislijo, da morajo od njega, ki je po njihovem „naprej prišel“, tudi oni kaj imeti. V malgaški miselnosti še ni zasidrana „skrivnost križa“, odpovedi vsemu, tudi sorodnikom, kadar se človek vključi v kako redovno družbo...

Sicer zelo prijazni fant me je peljal najprej po slabi cesti iz mesta do reke, kjer sva morala čakati skupaj z drugimi ljudmi vsaj pol ure, da so uslužbenci pripravili brod za prvi prevoz. Ko sva bila na oni strani in se povzpela na asfaltirano cesto, je šlo pa kar hitro, čeprav je moral šofer paziti, kajti začelo je pršiti in deževati. A po dobri uri vožnje sva bila v Farafangani.

Prideva najprej k sestram, kjer je moral Viktor nekaj oddati. Tam naletim na špansko usmiljenko, ki je bila kar vesela, da je mogla poklepetati v materinščini, jaz pa ne toliko, kajti sem prišel že kar iz vaje; kadar nisem z rojaki govoril slovensko, sem se lomil s francoščino; tako so se mi tudi sedaj med španske izraze vrvale francoske besede. (Seveda kaj takega se dogaja le tistim, ki za jezike niso nadarjeni...) Ko prideva na misijon, dobiva tam že Kosmača in Buha. Kosmač je prišel na sedež škofije po opravih, Buh me bo pa spremil k sestram v Tangainony, vsekakor zelo prijetna družba, saj vsi, ki tega misijonarja poznajo, vedo, kako prijeten človek je. Nazadnje sva se videla, ko smo se ob mojem prihodu vsi skupaj sešli v Vangaindranu, zdaj je pa iz svojega Vondroza prišel do tu, od koder morava po vodi do naših sester.

Brat Viktor naju je najprej zapeljal po asfaltirani cesti kakih 12 km venkaj iz mesta. Ustavili smo se v neki vasi blizu široke reke, ki je bila skoraj tik zraven, komaj kakih 100 m smo morali pešačiti. Ob vodi naju je že dve uri čakala piroga. Brat Viktor se je vrnil, midva sva se pa začela spravljati v to delikatno vozilo, ki naju naj prepelje po reki do misijona Tangainony. Piroga je čoln izdolben iz enega samega debla; lahko je večja ali manjša. Ta piroga je bila kakih 7 m dolga in je imela na treh krajih pritrjene sedeže brez naslonjala. Na dnu piroge je bilo nekaj vode. Ko so me s težavo spravili z brega v čoln, so me posadili na srednji sedež in mi priporočili, naj se nikar ne nagibljem preveč na levo in desno stran. Zada je sedela neka ženska, ki

„Misijonar Buh se je od časa do časa k meni obrnil in mi pokazal vedno vedro obličje...“

se je vračala v Tangainony, kajti bila je za kuharico na nekem srečanju, ki ga je pretekli teden naš Rado v Farafangani organiziral za mladinsko organizacijo, ki jo vodi. Na sedež pred menoj je pa sedel Buh, tako da sem imel čast, gledati v njegov hrbet, a on, ki je piroge vajen, se je od časa do časa le obrnil in mi pokazal svoje vedno vedro obličje, da me je opogumil. Čisto spredaj je stal ali sedel eden od vozačev, čisto zadaj pa drugi; ta dva sta veslala, kar je bilo kar naporno delo, ker smo vozili proti toku. Lepo smo se pomikali naprej, najprej po široki reki, nato smo pa zavili v drugo ožjo. Voda je bila mirna, kakršno je bilo tudi ozračje, zato je čolnič lepo polzel po gladini. Čakal sem, kdaj bom doživel to, kar so mi napovedovali, da namreč človeka po dolgi vožnji na pirogi začne boleti križ, ker se nima kam nasloniti; zato mi je Buh napovedoval, da si bova pomagala s tem, da se bova s hrbti drug na drugega opirala, a sem brž videl, kako se je s tem samo šalil, saj je bilo kaj takega nemogoče, ker so bili sedeži preveč razmaknjeni, na dnu je b'la pa voda... No, vozili smo se že dobro uro, a jaz nisem čutil še nobene neugodnosti. Hvala Bogu! Le deževati je začelo, a Buh, ki je predvideval to možnost, je ne le zase, ampak tudi zame vzel v Farafangani seboj neke vrste dežni plašč, in tako sva se zavarovala pred tem, da bi naju sredi reke premoč'la voda od zgoraj... A tudi dežek, ki je bil itak krotek, je kmalu prenehal. Po nekako treh urah vožnje, med katero levo in desno ni bilo kaj posebnega videti, ker je bila povsod le nenaseljena ravnina, smo zagledali v dalji na bregu stavbe; vozač in Buh sta me opozorila, da je to Tangainony in da se vidi cerkveni stolp. Še malo vožnje, pa smo bili pri bregu. V nekakem pristanišču, kjer smo videli privezana še dva druga čolna, se je breg dvigal kakih 16 m nad vodo in na vrhu malgaška vas. Treba je bilo po nekoliko spolzki poti, ki je imela tu in tam nekaj stopnic, navzgor. In glej, nisem še prisopihal tja, že mi je prišla nasproti močna žena, v belo oblečena misijonarka Marjeta Mrhar.

Kajpada je bilo snidenje zelo prsrčno, saj si dopisujeva že, odkar je šla v misijone, skoraj 20 let. Z velikim spoštovanjem sem gledal to sestro, ki je v svoji daljnovidnosti prav za prav povzročila slovenski misijon na Madagaskarju, ko je videla, kako francoski sobratje za ta lepi misijon, kamor je že sv. Vincencij pošiljal desetine misijonarjev, nimajo več dovolj moči, da bi vsaj pridobljene Kristusove postojanke ohranjevali, kaj šele nove zanj osvajali, pa je začela pisariti sobratom v domovino in k nam v Argentino, da se naj slovenski sobratje podamo na delo v ta, od božje Previdnosti ponujani nam misijonski delokrog. Soglasno s sobrati in s škofi v domovini je prvega misijonarja poslalo tja Baragovo misijonišče, prav tega Buha, ki je tedaj stal ob meni in ob s. Mrhar. No, potem se je sprožilo: lazaristi iz domovine in škofijski duhovniki iz vseh treh škofij, sobratje iz Argentine, laični misijonarji iz Baragovega misijonišča, pa nove sestrskeske moči – in kmalu je bilo na tem južnem koncu Madagaskarja na delu že okrog 16 slovenskih pridnih rok; s. Marjeta je sprožila vse to.

Naj takoj še kaj povem o življenju te misijonarke. Rodila se je leta 1923, torej bo drugo leto imela že 60 let (pa izgleda, kot da bi bila štiridesetletna, prav res), in sicer v župniji Sv. Križ pri Litiji, zdaj Gabrovka. Osnovno šolo je obiskovala na fari, devetnajstletna je šla v bolničarsko šolo v Ljubljano, nato je v Skoplju napravila srednjo medicinsko šolo. Tedaj je bila že usmiljenka sv. Vincencija Pavelskega. Delovala je potem v ljubljanski bolnici tri leta. Nato je bila leto dni v Starostnem domu v Mengšu, od tam je šla spet na jug, kjer so naše usmiljenke mogle nemoteno delovati, in je ostala v Skoplju 14 let. Leta 1960 je odpotovala v Pariz, da se je naučila francoščino, 1. maja se je pa že nahajala na Madagaskarju, in sicer v Fort Dauphinu. Malgaščino je študirala v Vohipeno. Tu je težko zbelela in je dočakala ozdravljenje

Sestrskas hiša v Tangainonyju z lurško kapelico na levi.

S. Marjeta Mrhar

šele po šestih mesecih. V Ihošyju (kjer zdaj deluje naš primorski rojak Ivan Štanta) je potem delovala leto dni, nato v Ambowombe šest mesecev, končno pa prišla v ta kraj Tangainony. Dolgo je sodelovala z misijonarjem, duhovnikom-zdravnikom lazaristom dr. Zevacom, ki je tu ustanovil pomemben dispanzer; a ko je bil ta pred več leti posvečen v škofa in nastavljen v Fort Dauphinu, je ostala z vso odgovornostjo čisto sama. V pomoč pa ji je prišla druga usmiljenka, tudi medicinska sestra s. Terezija Pavlič, za nekaj let pa celo druga zdravnica – usmiljenka s. Rojc, ki je pa morala kmalu nazaj v domovino radi slabega zdravja.

Sestre Pavlič pri sprejemu gostov tam na obrežju ni bilo zraven, kajti ena je morala ostati pri množici bolnikov, ki vsak dan prihajajo po pomoč. Naj tudi o tej sestri že tu nekaj povemo:

S. Terezija Pavlič je bila rojena l. 1934 na Pokojnem vrhu nad Sevnico, kjer je tudi obiskovala ljudsko šolo. Leta 1954 je vstopila k usmiljenkam in se vzgojila v Beogradu, kjer so tedaj sestre imele noviciat. Tam je napravila tudi srednjo medicinsko šolo. Delovala je sedem let na ginekološkem oddelku v porodnišnici v Beogradu, na Dečji kliniki pa 5 let. Obogatena z izvrstno prakso je leta 1968 odšla v Pariz, od tam pa februarja 1959 na Madagaskar, skupaj s sestro zdravnico Justino Rojc in s sedanjo prednico usmiljenk v Vangaindrano, s. Marijo Pavlišič. Tudi ona je šla najprej v Fort Dauphin, na polletno učenje malgaškega jezika, nato je delovala 2 leti v Vangaindranu v dispanzerju, od leta 1970 je pa v Tangainonyju, skupaj s sestro Marjeto Mrhar.

Ta sestra je Buha in mene takoj peljala na sestrsko postojanko, kakih 100 m stran od brega, na oni strani tipične malgaške vasi, preko katere smo šli. Na precej obsežni ravnini je najprej prav lepa, prostorna cerkev, zraven župnišče in pa mala šola. Za cerkvijo pa je prostorno dvorišče sestrskega misijona: sestrski dom in ob njem lurška votlina, nato staro sestrsko domovanje, malgaško zidano, nato daljše šolsko poslopje in tik zraven cerkve, nasproti, pa

dve sobi za goste. V eno teh sob me je povabila misijonarka, da sem odložil, kar sem imel s seboj. Potem naju je peljala k sestram, da sva jih pozdravila; bile so poleg s. Marjete še tri, ena Evropejka in dve domačinki. A kmalu je prišla iz dispanzerja, ki leži kakih 500 m stran, tudi s. Pavlič, bolj bledična, a pogumna sestra. Sedli smo h kosilu. G. Buh je skrbel za dobro voljo, sestre so prinašale na mizo okrepčila, in dasi so bile nekatere jedi na poseben način pripravljene, se nisem obotavljal in sem se jih pridno posluževal. Sestre so vedele, da bova danes prišla, in so znesle iz vseh kdo ve od kdaj prihranjenih zalog vse najboljše, kar so imele, in postregle obiskovalcu in spremljevalcu. (Sicer imajo sestre zlasti v časih splošnega pomanjkanja zelo preprosto, skromno in enolično prehrano.)

Po kosilu sem malo legel. Ob treh me pride s. Marjeta poklicat, da grem z njo pogledat tja, kjer obe Slovenki pred vsem delujeta. Kakih 500 m stran, kot rečeno, je ob podeželski cesti precejšnja, zidana pritlična stavba, ki jo je sezidal misijonar-zdravnik dr. Zevaco. Pred stavbo je veranda in na njej je bilo vse polno mamic s svojimi kričočimi in vekajočimi otroci. Nasproti stavbe, na drugi strani ceste opazim rokodelčiča – Buha, ki je takoj po kosilu odšel semkaj, ker bi rad dokončal popravilo vodnjaka, ki dobavlja vodo v dispanzer; porabil je priliko, ko me je že moral pripeljati, da bi tudi to stvar uredil. (Misijonar Buh je v slovenskem malgaškem misijonu znan in koristen tudi kot inštalater. . .) Malo sem se najprej zamudil z njim, hoteč videti, kaj brklja s preprostim orodjem, nato me je pa že s. Marjeta poklicala, da sem stopil z njo mimo začudenih mamic in malčkov v dispanzer, kjer mi je vse razkazala.

Misijonar Buh pri sestrah v Tangainonyju popravlja vodnjak za dispanzer.

Župna cerkev v Tangainonyju, v ozadju sestrška hiša.

Tam je že bila pri otrocih na delu s. Terezija, ki sta ji pomagali dve dekleti, kateri sta sestri sami naučili in izvežbali, da jima pomagata in celo dajeta injekcije, merita otrokom vročino, jih tehtata, itd. Dispanzer je od oblasti priznana ustanova in bi ga morala prav za prav država vzdrževati, a prispeva le malenkost, tako da vse skupaj niti ni za vzdrževanje teh deklet, pa vendar morata biti plačani po državnih predpisih. Pri tem sestrama bistveno pomaga rakovniška župnija v Ljubljani, katera pošilja mesčno za obe ti dve dekleti plačo; krasen zgled sodelovanja! Žal država tudi zdravil, razen kaj malega, ne dobavlja. Sestre jih dobivajo od dobrotnikov iz Francije in kupujejo z darovi slovenskih misijonskih prijateljev. Vsak dan v tem dispanzerju postrežejo zdravstveno v dopoldanskih in popoldanskih urah kakim 300 potrebnim, starejšim in otročičem. Delo je neprekinjeno in utrudljivo. Najtežje je, ker sestri mnogokrat nimata pravih zdravil in ne moreta pomagati, čeprav vesta, da bi bilo mogoče. Tudi ta stiska, ta boj, kako pomagati, ubija, utruja, izčrpa.

Hoteč vse, kar sem tu doživel, vsaj malo dokumentirati na sliki, sem fotografiral in filmal dispanzer. In prav tedaj so štirje možje prinesli na nosilih v dispanzer bolnika od kdo ve kako daleč. Sestra Mrhar je šla z njimi v notranjost poslopja, da vidi, kaj bi se dalo revežu ali revu pomagati. Žal se za to žrtev, desetine km daleč prinesli bolnika, njegovi domači velikokrat prepozno odločijo, in tako sestra, ko se je vrnila k nama, ni imela dosti upanja, da bi bilo bolnika mogoče še rešiti. Ob tem sem se zamislil: Kako težke so zdravstvene razmere v večini misijonskih pokrajin in kako predragocna je bolniška pomoč misijonark! Kako se sestrama Mrhar in Pavlič tu spleča

živeti, ko je njuna pomoč tako prepotrebna in edinstvena! Res, kljub utrujenosti, ki se je razodevala na njunih obrazih, jima je ves čas sijal iz oči smehljaj zadovoljstva ob dobrih delih in sreča misijonskega življenja in žrtvovanja.

Proti večeru, ko me je s. Pavlič pripeljala domov po drugi poti z njihovim avtom, sem malo slikal še njihov dom, kolikor se je dalo ob zahajajočem soncu, nato pa smo večerjali. To pot so mi dali okusiti dve vrsti ribic: Najprej posebno majčkene, niti en cm dolge, ki jih množično zajamejo ob iztoku potokov v morje in jih skuhajo, da izgledajo kot kaka kaša. Odkrito povedano, te mi niso šle v slast. Malo bolje je bilo z drugimi, kak decimeter dolgimi ribicami, ki so bile pražene in sem imel vsaj vtis, da so bile preje očiščene. No, pa je bilo druge hrane dovolj, da nisem ostal lačen. Sestre gotovo niso bile najbolj vesele, ko se gost prav tistega, kar se jim je zdelo najbolj imenitno, skoro ni dotaknil... Po večerji smo šli v sosedno, takozvano dnevno sobo in sestre so tedaj prišle na dan tudi z darili: S. Marjeta je meni darovala tri lepo vezane malgaške prte s prtiči, s. Terezija pa Buhu lepo mašno albo in štolo. Malo smo še pokramljali, nato pa šli vsak na svoj konec k počitku.

Zjutraj sem vstal spet že ob pol šestih, pa ni bilo nič pre zgodaj. Iz blizu stoječe cerkve sem že čul sestrské molitve in petje. Ko se opravi, stopim v cerkev tudi jaz in vidim, da s sestrami in nekaterimi verniki, ki jih je bilo vedno več, moli tudi že misijonar Buh. Za misijonarje je pač „rana ura – zlata ura“, kajti čas je, če kje, v misijonih, zlato. Somaševal sem z Buhom, ki je lepo pridigal, kar sem zaznal iz napetega poslušanja vernikov, ki jih je bilo tedaj v cerkvi že nad 50. Tudi to pot je bilo pri maši veliko petja, in ker je cerkev izredno akustična, se je čulo zelo lepo. Maša je bila v tej cerkvi nazadnje pred več kot mesecem dni. Na misijonu je sicer misijonar-Francoz, a mi je misijonarka rekla, da je le malokdaj doma, zdaj ga pa lep čas ne bo, ker je šel na dopust, nadomestila pa ni. Kadar duhovnika ni, imajo sestre z verniki vsak dan, in ob nedeljah s pomočjo katehista, liturgijo božje besede in ena od sester podeli sveto obhajilo.

Po maši so me najprej povabili k zajtrku. Nič mi pa niso povedali, da pred sestrsko hišo zunaj čakajo ljudje, da me pozdravijo; če bi to vedel, se ne bi tako obiral. Ko smo se le prikazali pred vrati, je predsednik cerkvenega odbora s kratkim govorčkom pozdravil oba misijonarja, posebno gosta, ki je bil prvič med njimi, Buh je tolmačil, tudi ko sem se jaz za pozdrav zahvalil. Potem so me obdarili: 500 malgaških frankov in kg. kave. Epa od starejših je tudi zaplesala, oponašaje ptiča, ki leti. Buh je vse navzoče z dovtipi zabaval, da so se veselo smejali. Blagor misijonarju, ki ima tako vesel značaj, kot naš Buh, zlasti še, če je poleg tega tudi tako duhoven, goreč in požrtvovalen! Na koncu je s. prednica, Malgašinja, prinesla iz hiše vrečico sladkorčkov in jih je Buh razdeljeval med navzoče z nemajhno hudomušnostjo.

Potem me je sestra Mrhar povabila, da si še malo bolj ogledam življenje v njihovem dispanzerju, in me je peljala tja. Misijonar Buh je šel že preje tja in sva ga našla že spet sredi popravljanja vodnjaka. Sestra pa me je povabila v notranjost in mi je razložila celoten potek dogajanja v tej ustanovi. Vsak bolnik, ki pride nanovo, dobi posebno bolniško knjižico, v katero sestra vpiše njegove osebne podatke in bolezen, s katero je prišel, kakor tudi potem način zdravljenja, ki ga je predpisala. Ko isti bolnik pride drugič, se mora predsta-

S. Mrhar in s. Pavlič ter obe pomočnici (vse v belem) z ljudmi pred dispanzerjem.

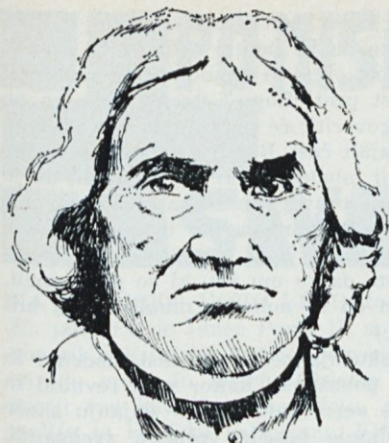
viti s to knjižico. Ker so že mnogi bolniki pred njim prišli in čakajo, da pridejo na vrsto, bolnik svojo knjižico vloži spodaj pod kup knjižic ostalih bolnikov; sestre oziroma pomočnici jemljejo knjižice vedno z vrha in bolnika, ki je na vrsti, povabita v ordinacijsko sobo. Ko sestra bolnika odpravi, zapiše v njegovo knjižico spet podatek o njegovi bolezni, potem pa še v glavni skupni dnevnik vsega zdravljenja v dispanzerju. Iz tega dnevnika potem sestre povzamejo podatke in jih statistično uredijo ter pošljejo poročilo zdravstvenim oblastem, katere kar veliko terjajo, a le malo nudijo. Vse to administrativno in statistično delo opravlja pred vsem s. Marjeta, ki ima na skrbi poleg tega odrasle bolnike, dočim se s. Terezija posveča najbolj zdravju otročadi, saj je pa tudi že 26 let v tem lepem delu med otroci. Ljudje so na splošno sestrama hvaležni in jima včasih prinesejo nekaj riža, sadja in jajc, drugi pa vzamejo delo sester v dispanzerju kot nekaj samo po sebi umevnega, ker so se pač navadili, da jim v njih zdravstvenih problemih dispanzer priskoči na pomoč. Da bi sestre svojo zdravstveno pomoč ljudem kaj računale, tu ni misliti, celo zdravila jim večinoma dajejo zastonj; le nekateri, ki zanje vedo, da ekonomsko stojijo dobro, jih morajo plačati. Življenjski standard je tu pač silno nizek in ljudje enostavno nimajo denarja, razen tu in tam.

Po kosilu sva se z Buhom od dobrih sester poslovila. Misijonar Buh in s. Marjeta sta šla k obrežju peš skozi vas, mené je pa s. Terezija odpeljala nakrog po cesti z avtom. Tam ob bregu naju je že čakala piroga. Dokler reka ne napravi ovinka, smo se še dolgo z mahanjem rok poslavljali. Vesel sem bil, da sem tudi ta obisk brez večjih težav opravil. Piroga je zdaj hitreje

brzela preko valov, kajti zdaj je plula s tokom. Vožnja je bila kar prijetna. Oživiljali so jo raznobarvni ptiči, ki smo jih videli, kako se spreletavajo po bregu, in čez vodo. Preje kot v dveh urah smo bili tam, odkoder smo prejšnji dan zjutraj odpulili. Z Buhom stopiva na suho, se posloviva od veslačev in se skozi malo naselje podava do ceste. Radi premajhne dogovorjenosti naju tamkaj ni nihče čakal z vozilom, da bi naju odpeljal 12 km nazaj v Farafangano. Če bi bil Buh sam, bi jo verjetno kar peš mahnil do tja. A z menoj? Morala sva čakati, da pride kako javnoprometno vozilo, kak taksi ali avtobus. Na cesti je bilo kar živahno. Kar je bilo tatičanov, so se zanimali za naju in naju vpraševali, če sva misijonarja in od kod, saj drugih belcev tam okrog navadno ni. Nekateri so bili zelo ljubeznivi in se je France lepo pogovarjal z njimi, drugi so pa le „zijala prodajali“. Med tem sem jaz opazoval življenje na cesti. Tako sem zagledal procesijo ljudi, ki je od daleč prihajala in so nekateri nekaj nosili. Buh me je opozoril, da je to pogrebni sprevod. Prišli so mimo v neurejenih gručah; med prvimi so bili nosilci, ki so na primitivnih nosilih imeli v blago zavitega mrliča; svojci niso bili nič posebno žalno oblečeni, vsaj jaz kaj takega nisem opazil, tudi kakega joka ni bilo videti ne slišati. Odšli so mimo. Očividno imajo grobnico tam kje v naslednji vasi. Kmalu se je pa iz vasi prav blizu naju začel razvijati podoben pogrebni sprevod, a ta se je usmeril drugam, tja čez polje po nekakem razdrapanem potu; v daljavi sem zagledal večje poslopje, ki je bilo menda grobnica, kamor so tega mrliča nesli. Zanimivo, v kratkem času sem doživel kar dva malgaška pogreba, kakor da bi tu ljudje hitreje umirali. Ne pri enem ne pri drugem pogrebu pa nisem opazil nikakega znaka krščanstva, da bi se kdo pokrižal, kaj pomolil za pokojnega ali da bi znamenje križa nosili. Smo bili pač na jugu Madagaskarja, kjer večina prebivalstva še ne pozna vstajenja s Kristusom.

Ker sem že težko stal na nogah, sva z Buhom stopila čez cesto na nje rob, nekaj metrov nad rižnim poljem. Tam sem sedel in čakal, med tem ko je Buh ustavljal vozila in vpraševal, če naju morejo vzeti s seboj. Ni imel sreče. Nekatera vozila so bila polna, druga so zdrvela neusmiljeno mimo. A neki sicer prepolni taksi ustavi tik pred nama in šofer prosi Buha, naj odda neko pismo v Vangaindrano. Buh porabi priliko in prosi šoferja, naj stopi v Farafangani na škofijo ter pove, da midva tu čakava na koga, da naju pride iskat. Šofer obljubi, da bo to storil. Nedolgo za tem pa le pride mali avtobus, o katerem so ljudje rekli, da samo odloži ljudi v vasi, potem se pa obrne in gre nazaj v Farafangano. Res se je tako zgodilo in tudi midva sva našla prostor na tem vozilu – in čakanja je bilo konec. Veselo smo hiteli proti Farafangani. Že blizu tam pa nam pride naproti ekonom farafanganskega misijona, ki ga Buh ustavi in prosi, naj naju zapelje prav na misijon. Kar hitro sva presedlala in naenkrat smo bili na cilju. Hiša, v kateri bivata, kadar prideta tja, misijonarja Buh in Slabe, naju je sprejela v svoje okrilje. In prišla sva ravno pravčasno, kajti komaj kake minute za nama sta pridrvela iz Vangaindrana Rado in Marko, ki sta me imela naslednje jutro odpeljati z Buhom na njegov misijon in potem naprej, naprej...

Po večerji so mi odkazali sobo v nadstropju nove hiše, kjer sem kar hitro in trdno zaspal. Kajpada, doživetja so se kopicila in me utrujala, pričakovanje novih pa me zasanjalo. K temu je pripomoglo še rahlo bučanje morja, ki je udarjalo ob breg „rdečega otoka“ komaj nekaj sto metrov stran. (Sledi.)

BARAGO NA OLTAR!

BARAGA O SV. VINCENCIJU

(Ob štiristoletnici Vincencijevega rojstva: r. 24. apr. 1581.)

(Nadaljevanje.)

Šesta jablana: PREPROSTOST SRCA

Sv. Vincencij Pavelski je zelo znan po svoji veliki preprostosti srca. Tako nam bo kaj lahko z Baragom nabrati s šeste jablane mnogo zlatih jabolk naukov in zgledov sv. Vincencija Pavelskega glede tako ljubke kreposti preprostosti srca.

„Med kristjani, ki so poklicani za Jezusom hoditi in po njegovem duhu živeti, bi imela ponižna preprostost srca v veliki časti biti; tolikanj bolj, ker med posvetnimi modrijani nobena reč ni bolj zaničljiva kakor krščanska preprostost srca. Le-ta čednost je veliko vredna in ljubezniva in nas pelje naravnost v božje kraljestvo in nam tudi ljubezen ljudi pridobi, zakaj kdor je znan, da je preprostega srca, brez goljufij in zvijač, je ljubljén in češčen; celo tisti ga časte, ki sami od jutra do večera ne iščejo drugega kakor kazati se drugače, kakor so res.“ – Sv. Vincencij. (Friderik Baraga, Zlate Jabelka, 3. natis, Ljubljana 1856, str. 120.)

„Preprostost srca stori, da gremo naravnost proti Bogu, ne da bi mislili na ljudi in tudi ne sami nase in na svoj časní dobiček; da vsako reč povemo po pravici, kakor jo imamo v srcu; da odkritosrčno ravnamo, brez hinavščine in brez zvijač; in da se odvrnemo od vseh goljufij.“ – Tako pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 122.)

Baraga nadaljuje z zgledi iz Vincencijevega življenja:

„Leta svetnik je zmerom le na Boga mislil pri vseh svojih opravilih, ne pa na ljudi in na svoj lastni dobiček; in je ravno to zmerom priporočal tudi svojim duhovnom. Nekoč je zvedel, da je eden njegovih duhovnov nekaj dobrega storil le zavoljo ljudi; in ga je ostro posvaril in rekel, da je boljše biti vržen z zvezanimi rokami in nogami v ogenj, kakor kako reč le zato storiti, da bi bil hvaljen od ljudi. – Nekoč je enemu svojih duhovnov tako odgovoril

na njegovo pisanje: „Mi pišete, da naj, kadar boste kaj dobrega o kom pisali, to povem njegovim prijateljem, tako da bo potem tudi on to zvedel. – Oh, kakšne misli imate! Kje je preprostost srca, ki jo mora zmerom imeti duhoven, ki bi moral iti zmerom naravnost proti Bogu? Če nič dobrega ne najdete v kakem človeku, ni treba o njem govoriti; če pa kaj dobrega najdete v njem, govorite o njem tako, da boste dajali čast Bogu, od katerega pride vse dobro. Naš Gospod in Zveličar je svaril mladeniča, ki ga je hvalil, da je dober (Mr 10, 18), zato ker ga ni hvalil iz pravega namena; kolikanj bolj vas svari, če hvalite grešnega človeka iz tega namena, da bi mu bili všeč in da bi kako časnó dobroto prejeli od njega.“ – Tudi v svojem govorjenju je bil sv. Vincencij odkritosrčen in resničen, da so mu vsi, ki so ga poznali, vse popolnoma verjeli, karkoli je rekel, in da se nobeden nikoli ni bal biti od njega goljufan.“ (Prav tam, str. 122/3.)

Sv. Vincencij je spričeval, da ga je skušnja učila, da med modrimi in prebrisanimi tega sveta ni toliko vere in pobožnosti kakor med revnimi in preprostimi, katerim Bog obilno⁸⁶ daje živo vero, katera se v dejanju skaže in stori, da verujejo in z veseljem prejmejo besede večnega zveličanja. Zato se tudi vidi, da večidel svoje bolezni in druge nadloge in težave z večjo potrpežljivostjo prenašajo in se bolj popolnoma podajo v božjo voljo kakor modri tega sveta. (Prav tam, str. 124.)

Sv. Vincencij je spričeval, da od tistega časa, ko je začel Bogu služiti, ni nikoli nobene reči sam storil, katere bi si ne bil upal **vpričo ljudi** storiti; zakaj vedno je videl Boga pred sabo in se ga je bolj bal, kakor vseh ljudi. (Prav tam, str. 128.)

„Kadar kdo misli, da je storil toliko, kolikor Bog hoče od njega imeti, da bi kako opravilo dobro izšlo, naj je potem miren in pokojen, če se opravilo dobro ali slabo izide; in naj je zadovoljen s pričevanjem svoje vesti.“ – Tako govori sv. Vincencij. (Prav tam, str. 126/7.)

Sv. Vincencij je imel grozno veliko zoprvanja in drugih težav prestati od posvetnih ljudi, pa vendar ni bil nikdar nepokojen v svojem srcu ali nejevoljen zavoljo hudobije in krivice svojih sovražnikov, ampak je zmerom le to mislil, da je božja volja, da naj to trpi. (Prav tam, str. 128.)

„Kako dobro bi bilo to za nas, ko bi nam Bog v srce položil sveto zaničevanje lastnega veselja in tolažbe, katere naša narava tolikanj poželi; kakor je, postavim, to, da bi se nam vsi ljudje skazali prijazne in podložne in da bi nam vse šlo po volji. – Prosimo ga, da nam da milost, da bo njemu všeč biti naše največje veselje, da bomo le to ljubili, kar on ljubi, in da bomo le v tem našli veselje, kar je njemu všeč. – Tako govori sv. Vincencij. (Prav tam, str. 129/30.)

S sv. Vincencijem se je nekdo posvetoval zavoljo nekega velikega opravila. Sv. Vincencij mu ni hotel precej dati odgovora, ampak mu je rekel, da ga bo dal drugi dan. In drugi dan mu je dal ta odgovor: „Pri sveti maši sem daroval Bogu vaše težave in sem ga prosil, da naj me razsvetli, da bi vam mogel prav svetovati. Potem sem premislil, kaj bi vam svetoval, ko bi zdaj bil na smrtni postelji, in to, kar sem takrat mislil, vam zdaj odkritosrčno povem. – In potem mu je resnično del dober svet; in je nam zapustil zgled in pokazal pot, po kateri lahko pridemo do spoznanja, kaj nam je storiti, da smo Bogu všeč in zadobimo večno zveličanje. (Prav tam, str. 131/2.)

(Sledi.)

PO MISIJSKEM

SIVENTU

NA KITAJSKO NOVO LETO, to je 25. januarja je Janez Pavel II. spregovoril o Kitajski. Zaželel je vsemu narodu srečo in uspeh. Obenem je prosil vse katoličane po svetu, naj molijo za kitajske katoličane. Kitajske oblasti pa je prosil, naj dajo svobodo Cerkvi. Cerkev spoštuje vse narode in vse kulture in je za vse narode. Ko je kazalo, da se vrata Kitajske odpirajo in so vstajali upi, se navezovali stiki, je papež imenoval jezuita Tanga za nadškofa v Kantonu. Ob tem dogodku pa sta se zedinila Kitajska narodna cerkev in oblast in napadla Vatikan, da se vmešava v kitajske notranje zadeve. Zavel je nov veter. Spet so se začeli zapori, Tang pa čaka v Hongkongu, kdaj bo mogel stopiti na kitajska tla in zasesti svoje škofijsko mesto. Prvikrat je papež nagovoril Kitajsko v Castelgandolfu 15. avgusta 1979. Drugič se je dotaknil tega težkega problema v Manili 18. februarja lani in zdaj tretjič. Ko je bila nedavno v Hongkongu Mati Terezija, da bi na mestu videla položaj in možnost naselitve Misijonark ljubezni, je tudi poizvedovala o možnosti naselitve na kitajski celini. Kljub vsemu upa: „z božjo pomočjo ni nič nemogoče“.

RUANDSKI OTROCI imajo svoje glasilo „Hobe“. Izhaja že več kot dvajset let. Neverjetno pa je, da ima tako visoko naklado: 95.000 izvodov. Trenutno je to gotovo največja na-

klada, ki jo je dosegel kak katoliški list v afriškem jeziku. Ruanda ima 5 milijonov prebivalcev in od tega je 40 odstotkov katoličanov. Beli očetje, ki so najmočnejša misijonska skupina, so že leta 1933 ustanovili splošni katoliški časopis „Kinymateka“, ki izhaja v 11.000 izvodih. Otroški ali mladinski list rešuje probleme vzgoje, splošni list pa poleg dogodkov iz življenja Cerkve poroča tudi o težavah, ki tarejo ljudi, se dotika socialnih vprašanj in vernikom nudi jasen pogled Cerkve na vsa življenjska vprašanja.

V ZAMBIJI se je od leta 1964, ko je dežela dobila neodvisnost, število katoličanov skoraj potrojilo. Takrat jih je bilo 561.000, zdaj pa 1.583.000. Kot vemo, imajo pri tem uspehu lep delež naši slovenski misijonarji.

STRATAS – operna pevka svetovnega formata, ki je v New Yorku osvojila ljubitelje operne glasbe, je v lanski sezoni razen Puccinijeve La Bohème črtala vse dogovore in šla v Indijo k Materi Tereziji. S seboj je nesla le kovček z eno obleko. Negovala je otroke in umirajoče starče in v Materi Tereziji odkrila človeško in krščansko veličino. „Ta čudoviti obraz s tisoči gubic. Držala me je za roke in me gledala z jasnimi, mirnimi, odločnimi in modrimi očmi. Res: luč v temi.“ Pevka je rasla kot grška emigrantka v revščini kitajske četrti v Torontu, dorasla pa je zaradi iz-

rednega pevskega daru in igralske sposobnosti v eno prvih opernih pevk. Nemirna žena pa še vedno išče. Razen kar je porabila za osebno življenje, je ves dohodek, ki ga je dobila za to Bohème, darovala Materi Tereziji. Niti ne ve, če bo opera njen svet. Notranja sila in nemir jo ženeta v iskanje njene lastne poti. Vsekakor je pomembno, da je ta operna zvezda drugače kot druge „zvezde“ in „zvezdniki“ bila zmožna žrtvovati svoj lastni uspeh, da je lahko stopila v revščino Matere Terezije. „Pred menoj so večje stvari, opera zame ni dovolj“. Je to napoved?

V INDIJI, ki ima trenutno 684 milijonov prebivalcev, pomeni 10 milijonov katoličanov le mal procent. A Cerkev ima velik vpliv, to predvsem po zaslugi šol in zdravstvenih ustanov. Saj štiri milijone in pol otrok obiskuje katoliške šole, od osnovnih do univerz. Skoraj 500 bolnic oziroma zdravstvenih ustanov zajema veliko indijske revščine. Zato je že kar deset let, ko se iz vrst hinduistov in indijskih nacionalistov čuti gonja proti misijonarjem. Ne le, da tudi misijonarji več ne morejo priti v Indijo. Vsa Cerkev je od te strani obsojana kot proti-hinduistična in protiindijska propaganda. Seveda pa so tudi v vladnih krogih ljudje, ki Cerkev in njeno delo ščitijo. Odločilno vlogo bodo odigrali domači duhovniki, redovnice in katehisti. So kraji, kjer poklicev ni, pa so spet pokrajine, kjer je poklicev izredno veliko. Danes ima indijska Cerkev 11.500 domačih duhovnikov, 45.000 redovnic in 23.000 katehistov. Sedemdeset procentov tega domačega misijonskega osebja izhaja iz Kerale, kjer cveto duhovniški in redovniški poklici.

KITAJSKA ne pozna božiča. Vendarle je našla božič kot gospodarsko mož-

nost. Ne toliko za dom kot za izvoz so začeli izdajati božične karte, drevesca, jaslice, kratko vse tisto, kar lahko vsak dobi v ameriških trgovinah že mesec pred božičem. In pravijo, da ta gospodarski poizkus ni bil brez velikega uspeha. Ironija je pa ta, da okoli 4 milijone kristjanov, ki žive med 980 milijoni Kitajcev, niso imeli božiča – razen na skrivnem.

BANDA 500 OPIC je napadla budistični samostan v Tajski, dve uri vožnje iz Bangkoka. Ker budisti ne smejo izvajati nasilja nad živalmi, se je opat obrnil na varnostne organe, pa šele potem, ko so opice napravile v samostanu pravo razdejanje. Šef varnostnih organov je našel učinkovito sredstvo. Opicam je dal piti alkoholno pijačo iz ananasa. Pijane opice so zajeli in odpeljali v narodni park Khao Yai.

V INDONEZIJI je po državni statistiki 5 milijonov katoličanov, po cerkveni pa tri in pol. Od kod ta razlika. Pri državnem štetju so se kot katoličani prijavili tudi tisti, ki sprejemajo katoliško vero, niso pa še krščeni in niti ne v katehumenatu. Podobno se je pred leti zgodilo na Japonskem, kjer se je vsaj dva milijona, ki sprejemajo evangelij, javilo, da so katoličani, niso pa v nobenih cerkvenih statistikah. Letni prirastek je okoli 10.000. Težko je vprašanje duhovnikov. Od 34 škofov je 16 domačinov, tudi ostali so sprejeli indonezijsko državljanstvo, le eden je ostal „tujec“. Med 1.500 duhovniki je le 650 domačinov. V načrtu je malo semenišče za dvesto fantov. S tem bi dali nekako podlago, da v bodočnosti rešijo to vprašanje poklicev. Dotok tujih misijonarjev je majhen. Mlada Cerkev si bo podobno kot v Indiji morala pomagati sama. Zato je tudi med indonezijskimi škofi močno prisotna misel poročenih duhovnikov.

MISIJONARJI PIŠEJO

A Z I J A HONGKONG

Iz te angleške kolonije na azijskem jugu nam sredi januarja piše STANISLAV PAVLIN SDB, zahvaljujoč se za poslani mu dar:

„Tu smo imeli prav lep Božič. Krstili smo 12 gojencev, drugi se pa še pripravljajo. Ta petek in soboto

se bodo udeležili na bližnjem otoku duhovnih vaj številni naši katoliški dijaki višjih razredov, pridružili se jim bodo to pot tudi katehumeni; tako bodo lepše sprejeli sveti krst. Molite zanje!“

INDIJA

Koncem decembra lanskega leta nam piše iz Keorapukurja v pred-

Misijonar o. Jože Cukale S.J., kakor je izgledal pred leti, ki je nekim redovnicam v Diamond Harbou vodil duhovne vaje.

mestju Kalkute misijonar o. JOŽE CUKALE S.J.:

„Pišem na hitrico. Samo tri dni je še do božica, zato je okrog mene božanski direndaj.

Včeraj sem se vrnil peš iz daljnega Raghampurja ponoči in med potom premišljeval, komu in kaj naj pišem. V tistem kraju sem imel rekodekcijske sestre. Prejšnji dan me je pa držalo v Gongerampurju, kjer sem spovedoval fante iz Dečjega mesta. Hvala Bogu, da sem 10. decembra odnesel kožo kolikor toliko nepoškodovano, kajti zajel nas je ciklon-vihar. Blizu nas v Canningu in Midnaporju je obležalo 100 mrtvih. Moker kot miš sem se premražen priplazil do nekega konventa, kjer so mi sestre postregle z vročo juho, da sem prišel k sebi.

P. Emil Čuk ob petindvajsetletnici misijona v Kisinge (Tanzanija) razlaga visokim gostom in drugim udeležencem, kako trdo je bilo začetno delo tamkaj.

Naš Parganas in sosednji Bangladeš sta kakor nekak magnet, ki privablja neurje.

Zdaj delamo prošnjo za nakup potrebnega materiala brezdomcem po nesreči. Zato boš bolj razumel, kako sem Vam hvaležen za ček, ki ste mi ga poslali po p. Nikoliču v ZDA. Bog povrni vsem! Hvaležni poklon in pozdrav tudi v imenu tistih, ki se pred božičem zatekajo k nam, da bi dobili zase in za svoje kaj toplega za obleči in da bi se vsaj ob praznikih najedli do sitega in si malo bolj zabelili.“

A F R I K A

ETIOPIJA

Iz te dežele nam piše zdravnica dr. JANJA ŽUŽEK iz družbe Misijonskih zdravstvenih sester sredi januarja:

„Res, lepo delo sem imela tu: bolnico, družbeni naraščaj in pomoč misijonarkam ljubezni. Verjetno je bilo zame prelepo in tako se je zgodilo, kar sem ravno včeraj zvedela, da moram za nedoločen čas nazaj v Anglijo. Odhajam okrog 22. decembra preko Yemena k sestri Rezki (misijonarki iste družbe dr. Tereziji Žužek) in potem čez kak teden naprej v Anglijo.

V Addis Abebi imamo zdaj štiri res resna dekleta in v Diredavi tudi štiri, ki bi se nam rade pridružile, in se vse kar lepo življajo. Jaz bom seveda odslej le z molitvijo mogla podpirati to delo; morda bo to več pomenilo, kakor pa moje osebno vplivanje. – Moj naslov: 3, Blakesley Ave., EALING, London W5, 2DN - England.“

A F R I K A

TANZANIJA

Iz kraja Kipengere nam je zadnje čase dvakrat pisal misijonar, beneški Slovenec o. EMIL ČUK iz družbe

Consolata. V prvem pismu se zahvaljuje za poslani dar in prilaga kup novic iz dežele, v kateri deluje, v drugem, ki ga spodaj objavljamo in ki ga je pisal sredi januarja letošnjega leta, nam pa tole pove:

„Pričujoče leto nam grozi lakota v tej deželi, kajti deževje je prišlo prepozno in ga je celo tu v naših gorskih krajih premalo. Ljudje bi radi sejali, pa ne morejo, ker je zemlja presuha.

Pridružuje se še nova tragedija: v območju Dar Es Salaama in Tanga se je pojavila nalezljiva bolezen, ki ima strašen učinek: popolna ali vsaj delna oslepitev obolelih. Govore, da jih je tako zbolelo že nad 2.000.

19. februarja grem pa na počitnice v domovino za 4 mesece. V Tanzanijo se vrnem koncem julija. Morda bom v tem času potoval tudi v Kanado, ker imam tam brata z družino, ki ga nisem videl že od leta 1949.“

ZAMBIJA

P. LOVRO TOMAZIN S.J. nam je pisal toplo pismo dne 8. februarja:

„Prejel sem Tvoje pismo z dne 24. januarja in sem Ti zanj zares hvaležen. Istočasno pa me je to pismo spravilo v zadrego oziroma v sramoto. Toliko pozornosti in prijateljstva mi izkazuješ, jez Ti pa nič ne pišem! Najprej sem prejel Tvoje pismo tam nekje iz Afrike, nato si mi poslal slike, ki si jih pri nas posnel, domači so mi pisali o Tvojem filmu in predavanju. . . Vsakikrat sem sklenil, da Ti pišem, a je ostalo le pri sklepu. Oprostí!

Nekaj dni pred Tvojim pismom sem prejel pismo od sestre Majde, v katerem mi je pisala o Vašem plemenitem sklepu, da bo šlo 15 % dosežka tombole za našo Marijino svetišče. Zelo sem vesel in hvaležen Tebi in sodelavcem in vsem, ki so na ta ali oni

način sodelovali pri lepo uspeli tomboli. Na žalost je Vaš peso tako malo vreden v primeri z dolarjem, sicer bi bilo tudi za Marijino svetišče veliko več kot 1.000 dolarjev. A mnogo več kot to je vredno zanimanje, zavzetost in ljubezen za misijone na splošno in posebej za naše prizadevanje, zdaj za gradnjo Marijinega svetišča, ki bo božjepotna cerkev, združena z Domom duhovnih vaj. Zelo sem Vam hvaležen!

Načrt za Dom duhovnih vaj je na-rejen, tudi nekaj gradbenega materiala sem že navozil na gradbišče, a z delom še ne morem začeti. Z načrti za Marijino cerkev gre bolj počasi naprej. Arhitekt je končno le pripravil tri osnutke na izbiro. Prejšnji mesec smo na sestanku Marijanskega odbora, ki za vso to stvar skrbi, izbrali enega od treh in tudi škof ga je že potrdil; treba bo nekaj sprememb in dopolnil. Zdaj čakamo na končni načrt. Ko bom vse to skupaj spravil, bomo izdali malo brošuro, ki jo bom tudi Tebi poslal. To brošuro bomo poslali tudi v Slovenijo in še kam. . .

Moje romanje v Lurd in na evharistični kongres je bilo res lepo in tudi koristno. Prošnja oziroma naročilo, ki ga je Marija izrekla v Lurdu Bernardki: Naroči duhovnikom, naj mi zgradijo kapelo, je dosegla tudi Zambijo – in Mariji bomo zgradili romarsko svetišče. . . Po kongresu sem šel v Belgijo, na Holandsko, v Nemčijo, na Koroško in v Ljubljano, pa v Švico, Milan in Rim, nato pa domov. Na ta pot sem bil poslan od našega nadškofa, da bi navezal stike za pomoč pri našem podvigu. Če mi je to uspelo in je bilo potovanje uspešno, se bo šele pokazalo.

Z letošnjim letom naj bi zapustil Chelston in se posvetil organiziranju dela med tukajšnjimi verniki za romanja in duhovne vaje, a p. provin-

cial ni dobil zame nadomestila za Chelston, zato sem še tukaj in seveda deljen v delu.

Še tole: Zelo prav bi nam prišel laik-mehanik, ki bi popravljaval cerkvene avtomobile in učil fante-domačine tega posla. Moral bi znati angleščino, pa biti prostovoljec vsaj za tri leta.“

Na koncu tega pisma, ki smo ga domala dobesedno objavili, da bralci iz misijonarjevih vrstic začutijo vso hvaležnost za sodelovanje in njegovo zavzetost za čudoviti načrt, misijonar vse misijske prijatelje lepo pozdravlja. V pogledu njegove prošnje za laičnega misijskega sodelavca na njegovem misijonu – avtomehanika, pa pripominjamo, naj bi se morebitni prostovoljec sam obrnil na misijonarja z vsemi svojimi vprašanji o stvari, za kar tu navajamo misijonarjev naslov: L. Tomažin S.J. - P.O. Box CH, 55 - CHELSTON, LUSAKA - ZAMBIJA, Africa.

SLONOKOŠČENA OBALA

Od tu so se nam oglasile v skupnem pismu z začetka letošnjega leta tamkajšnje slovenske Frančiškanke Brezmadežne, ki delujejo na misijonu v Fresco oziroma Gbagbanu.

S. EMANUELA FRAS kratko piše:

„Ne vem, ali Vas je Afrika tako zdelala, da ni več glasu od Vas, ali pa Vam je mraz, kot je nas tu danes zjutraj zeblo, da smo se kar smejale. Želimo Vam srečno in navdušeno novo leto, kot smo Vas doživele tukaj. Sporočam Vam, da je denar za čeke, ki ste nam jih pustili, na banko že prišel in hvala vsem, ki so kaj prispevali! Življenje pri nas gre prav tako naprej, kot ste ga Vi videli. Čez 4 mesece gredo prve od nas na dopust, tudi Ivan Bajec. Pavel pa si še vedno v Sloveniji nabira moči.“

Sesta BERNARDA JURKOVIČ podobno piše:

„Prilagamo Vam razmnoženino, iz katere boste razpoznali, kako se imamo in kako delamo. Božič smo preživele v miru in veselju. V Fresco je župnija vse zelo lepo pripravila in je bilo res slovesno praznovanje. V novem letu zaupamo v Gospoda, da nam bo pri misijonskem prizadevanju pomagal, kar tudi Vam želimo!“

Prav tako je tudi S. ŠTEFANA SEVER napisala tople božične in novoletne pozdrave kar na razmnoženino o njihovem delu, katere vsebino bomo objavili v prihodnji številki našega lista. Iz razmnoženine vzemo tudi marsikaj o delu misijonske zdravnice s. dr. ANICE STARMAN, ki razvija tamkajšnji državni dispanzer v bolnišnico, v kolikor ji pa časa ostaja, deluje med dijaki, ki stanujejo na misijonu in se pripravljajo na sveti krst.

M A D A G A S K A R

V začetku decembra lanskega leta nam iz Vangaindrana piše PETER OPEKA:

„Z Radotom sva prejela Vaše pismo, v katerem nam dajete upanje za pomoč kritju stroškov za nabavo zvonov tu pri nas. Zvonovi bodo stali 13.547 dolarjev. Polovico te vsote so zbrali v Sloveniji. Za drugo polovico denar še manjka. Prepričan sem, da bodo misijonski dobrotniki pomagali. Za vsak dolar, ki bo darovan v ta namen, bomo hvaležni!“

Na misijonu pridno zidamo farno dvorano. V nedeljo priredimo v ta namen velik „kermesse“, potom katerega želijo naši kristjani spet nekaj zanjo darovati. Kljub temu, da tu vlada pomanjkanje, naši kristjani radi sodelujejo, kolikor morejo. Gospodarska kriza tu je pa vsak dan večja.

Na sestrski postojanki v Vangaindrano ob obisku iz Argentine. Največja sestra je s. Amanda Potočnik.

Narod je izgubil vse zaupanje v oblast. Najhuje je pa to, ker otopelost, ki se prijema radi tega ljudi, prehaja tudi na versko področje.

Misijonarji na našem področju smo, hvala Bogu, na splošno kar zdravi. Tu in tam se kdo malo polomi z motorjem, pri čemer nosita zastavo misijonarja Rok in Klemen. Marko pomaga zidati cerkev v Manambondro. Je zdrav in priden fant.“

Tudi JANKO KOSMAČ se nam je spet oglasil kratko in jedrnato, kot po navadi. To njegovo pismo je z dne 8. decembra lanskega leta:

„Edina posledica padca z motorjem je, da se resno okvarjam z mislijo, kako bi prišel do avtomobila, kar ni lahka stvar.

Tu se pripravljamo na božič. Prejšnji teden je prišel škof in sva v štirih dneh obiskala šest naših postojank, tistih, do katerih se pride le

peš. Gradimo tudi na eni teh postojank novo cerkvico.“

Iz Vangaindrana se nam je kratko oglasila tudi s. AMANDA POTOČNIK 11. X. 1981:

„Naši popotniki so se že vrnil k nam. Skoraj istočasno so prišli: misijonarja Buh in Slabe pa naša s. Marija Pavlišič. Tako mi kot oni so bili veseli povratka. Gospod Buh mi je od Vas pinesel dar za gobavce in se prav toplo zahvaljujem! Sedaj imamo tu za sestro prednico Slovenko: s. Marijo Pavlišič, tako bo pri nas še bolj domače.

Pomanjkanje hrane v naših krajih je pa vedno večje; zelo veliko ljudi trpi lakoto. Ko obiskujem ljudi po vaseh in jih vprašujem, kdaj so jedli, pa mi odgovore, da tisti dan še nič, čeprav je ura že 4 popoldne, me je naravnost sram pred njimi, ko se spomnim, da sem nasprotno jaz že dvakrat jedla...“

MISIJONSKI OPAZOVALEC

Misijonarka s. **Silva Žužek**, farmacevtka, ena od treh sester, ki so vse članice Družbe misijonskih zdravstvenih sester in ki je še pred letom dni delovala v afriški državi Ghana, se nam je oglasila iz Philadelphije v ZDA, kjer je zdaj dobila dovoljenje za naselitev v tej deželi, ko ne bo mogla več garati na misijonskem terenu. Misijonarka pa časa tudi v ZDA ne zapravlja, ampak ga uporablja za apostolat. O tem takole piše: „Sporočila sem Vam že, da pomagam pri dušnopastirskem delu med latinskimi Amerikanci. V Philadelphiji sami je okrog 100.000 teh ljudi. Največ jih je iz Puerto Rico. Med njimi je malo izobražencev. Največ jih je neizobraženih in tudi versko zelo zapuščenih. A na splošno so zelo sprejemljivi za vero. Začeli smo z ustanovitvijo temeljnih verskih občestev. Po izkušnji je ta način apostolata še najbolj učinkovit in počasi prekvasi življenje posameznikov, družin, organizacij, župnij. Imamo tudi molitvene skupine, ki družijo vse brez razlike. V tej župniji je približno tretjina belcev, tretjina črncev in tretjina iz Španije. („Belce“ tu imenuje misijonarka menda tiste, ki so angleško govoreči; op. ur.) Ker se ti ljudje stalno selijo, med njimi ni kake druge povezanosti. Je pa med njimi nekaj stalnih župljanov, in s temi ostvarjamo ta občestva.“ Končno misijonarka prosi misijonske prijatelje, da jo z molitvijo podpro pri tem delu, in vse lepo pozdravlja.

Čuli smo, da je minorit **Ernest Benko** že v Zairu, kjer na severu dežele, v krajih, bogatih na bakreni rudi, deluje že več let njegov sobrat Miha Drevenshek. Upamo, da se nam novi misijonar kmalu kaj oglasi, in tedaj ga predstavimo našim bralcem in misijonskim prijateljem.

V Gorici so za Misijonsko nedeljo spet izdali vsakoletno revijo „**Misijonska nedelja**“ na 16 straneh in z dvobarvnim ovitkom. Škoda, da naše uredništvo te priložnostne publikacije tudi letos ni prejelo, kljub ponovnim prošnjam, in zato o tej vredni tiskovini ne moremo kaj več poročati.

Nekaj izrednega nam poroča rojak iz Clevelanda **Franc Štrukelj**. Misijonarju o. Jožetu Grošlju, ki deluje v župniji Kizito v Lusaki v Zambiji, je napisal tole pismo, iz katerega navajamo najvažnejše: „Obracam se na Vas, da mi posredujete malo podatkov o cerkvi sv. Kizita. Kratko Vam razložim, zakaj si jih želim in zakaj bi rad za cerkev tudi kaj daroval. Leta 1978 sem bil težko bolan radi zastrupitve. Kriza je trajala deset dni. Zdravniki niso več upali na ozdravljenje in duhovniku, ki me je obiskal, je rekel zdravnik: Ta ne bo dočakal jutra. Neki drugi zdravnik je pa dejal: Vse smo storili, kar je v človeški moči, a le Bog ga lahko reši. Starejša strežnica je pa rekla: Ta bolnik se vsega zaveda, kar vi počnete z njim, ker je povsem pri zavesti. Med tem sem popolnoma oslepel na desno oko. Vid se mi je začel vračati šele po nekaj mesecih. Trideset dni so me hranili le umetno. V času krize sem osem dni zapored imel okrog desete ure privid, ki je trajal več kot pol ure, med tem ko sem bil popolnoma buden in pri čisti zavesti. Med prividom nisem čutil nikakih bolečin, ki so me sicer mučile. Privid je obstajal v tem: Ležal sem v veliki prostorni sobi. Zagledal sem velik zelen prt, na njem pa nekak velik bel kvadrat v nepravilni legi, v velikem sijaju pa napis: Cerkev sv. Kizita.

A ni bilo videti oblike kake cerkve, le kot nekak velik načrt. Ker poprej nisem nikdar nič slišal o kaki cerkvi sv. Kizita, se mi je stvar zdela toliko bolj čudna. Privid je bil jasen in vsak dan enak.“ Tako pismo o. Grošlju, katerega prepis je g. štrukelj poslal tudi nam. Bralci naj si o vsem sami ustvarijo sodbo.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

KOROŠKI "MISIJONSKI LIST" ZA MISIJONSKO NEDELJO 1981

Ta številka koroškega misijonskega glasila nosi v nemajhni meri pečat prvega slovenskega misijonskega simpozija, ki so se ga udeležili kar štirje odlični zastopniki te slovenske pokrajine. Na naslovni strani je v gornji polovici čez celo stran objavljena skupinska slika udeležencev v družbi s prefektom Kongregacije za evangelizacijo narodov, kardinalom Rossijem. Na straneh 7 in 8 pa udeleženec župnik Vinko Zaletel podaja kratko poročilo o bogati vsebini tega simpozija.

Misijonska nedelja in splošne vesti iz misijonov zavzemajo v tej številki nekako štiri strani. Pod naslovom „Vera je veselje“ dijakon Marketz poroča o svojem enoletnem dušnopastirskem delu v Ekvatorju. Objavljenih pa je še več drobnih sestavkov, ki jih ilustrirajo slike. Posebnost te številke pa je, da akcija za vzdrževanje domačih bogoslovcev s slikami vred ne zavzame skupaj več kot eno stran.

List je zelo spretno urejen tudi v tej številki. Veliko pestrosti na živahnih straneh v dvobarvnem tisku, pa solidna vsebina iz različnih delov sveta. Rojaki na Koroškem, ki list prejema kot prilogo tednika „Nedelja“, so po njem dobro misijonsko informirani, poleg tega pa „Misijonski list“ še pobuja tako važno in uspešno akcijo za vzdrževanje stotin domačih bogoslovcev v misijonskih krajih, katere so se koroški rojaki tako hvalevredno oprijeli.

Med tem smo prejeli že naslednjo številko „Misijonskega lista“, ki je pa spet pretežno posvečena akciji za pomoč pri vzdrževanju domačega klera v misijonih pa tudi šolanja domačih redovnic. Poleg tega pa tudi ta številka za februar 1982 objavlja nekaj splošno misijonskega gradiva, na primer zanimiv članek: Nenasilje - verska resnica? Tudi nekaj o slovenskih misijonarjih najdemo v tej številki.

31. MISIJONSKA TOMBOLA V ARGENTINI

Letošnja 31. misijonska tombola v Slovenski vasi pri Buenos Airesu je bila v znamenju težkih gospodarskih razmer v deželi. Z mešanimi čustvi smo jo pripravljali. Tudi naši ljudje, čeprav med njimi skoraj ni brezposelnosti, morajo gledati na vsak izdatek, kajti nova vlada je napovedala še večjo stisko, hoteč izvleči deželo iz gmotnih problemov.

Pogled na številčnico, pred njo kip škofa Baraga. Desno zgoraj: pogled na udeležence; spodaj: izročitev glavnega dobitka.

Najučinkovitejša propaganda za tombolo so veliki oglasi v tedniku „Oznanilo“ vsaj mesec dni pred njo. Ker so ti oglasi postali silno dragi, smo njih obseg omejili na polovico. Dočim smo se prejšnja leta v njih razpisovali na dolgo in široko o vseh podrobnostih napovedane prireditve, smo se ob tej tomboli omejili le na eno: pridobivati srca rojakov za misijonsko velikodušnost kljub vsemu!

Gledali smo tudi, kako bi za nakup dobitkov čim manj izdali, da bi tako za misijonarje čim več ostalo. Hvala Bogu, od prejšnje tombole nam je ostalo dobitkov kot še zlepa preje ne. Odločili smo se pa, da bodo morali biti tudi letos glavni dobitki kljub vsemu čim bogatejši, ostali dobitki pa, čeprav manj številni, zelo lepi in čim bolj „misijski“, se pravi iz misijonskih krajev. Tudi teh slednjih smo imeli od prejšnjih tombol precej, za to tombolo pa so nam poslali lepe stvari pred vsem Stanko Pavlin SDB iz Hongkonga, s. Anica Miklavčič od istotam in s. Frančiška Novak O.S.U. iz Tajske, dočim je obiskovalec slovenskih misijonarjev sam prinesel iz Zaira veliko zanimivih domačinskih predmetov. Levji delež pri obogatitvi dobitkov na tej tomboli so seveda imeli naši stalni misijonski dobrotniki: Glavni dobitek, ali barvni televizor ali muzikalni center, je daroval trgovec Luka Milharčič; Maks Brumec je daroval velikansko „pileto“; njegov brat, tudi trgovec in advokat dr. Janko Brumec moško kolo; trgovec Stane Mehle prav tako moško kolo; Anton Cerar, krasno mizico za serviranje; Jože šenk, mizo za televizor; Slavko Rupnik, kitaro, dr. Vladimir Pezdirc, elektronsko uro, Slovensko kovinarsko podjetje „EME“, mizo za likanje in gospodinjski voziček ter tri razložljive

rali biti tudi letos glavni dobitki kljub vsemu čim bogatejši, ostali dobitki pa, čeprav manj številni, zelo lepi in čim bolj „misijski“, se pravi iz misijonskih krajev. Tudi teh slednjih smo imeli od prejšnjih tombol precej, za to tombolo pa so nam poslali lepe stvari pred vsem Stanko Pavlin SDB iz Hongkonga, s. Anica Miklavčič od istotam in s. Frančiška Novak O.S.U. iz Tajske, dočim je obiskovalec slovenskih misijonarjev sam prinesel iz Zaira veliko zanimivih domačinskih predmetov. Levji delež pri obogatitvi dobitkov na tej tomboli so seveda imeli naši stalni misijonski dobrotniki: Glavni dobitek, ali barvni televizor ali muzikalni center, je daroval trgovec Luka Milharčič; Maks Brumec je daroval velikansko „pileto“; njegov brat, tudi trgovec in advokat dr. Janko Brumec moško kolo; trgovec Stane Mehle prav tako moško kolo; Anton Cerar, krasno mizico za serviranje; Jože šenk, mizo za televizor; Slavko Rupnik, kitaro, dr. Vladimir Pezdirc, elektronsko uro, Slovensko kovinarsko podjetje „EME“, mizo za likanje in gospodinjski voziček ter tri razložljive

žare; Darko Šuštaršič, elektronsko uro; neimenovani iz Ramos Mejia, 100 novih muzikalnih kaset, keramično podjetje CACES, zabojev keramičnih izdelkov, tovarna Ciudadela, okrog 100 parov nogavic, neimenovani, veliko količino plastičnih predmetov, pletilstvo Kosančič, 10 jopičev itd., da omenimo samo največje in najlepše dobitke. Denar za dobitke oziroma za povečanje tombolskega dohodka za misijonarje so pa darovali tile: N.N., Slovenska vas, 2.000.000, mizarstvo Černak, Slovenska vas, 2.000.000, France Rant in brata Hribar, 1.000.000, družina Malovrh, 500.000, inž. Janez Bokalič, 500.000, gradbenik Kastelic, 500.000, in mnogi drugi manjše vsote. SLOGA je za oglase na tablicah darovala 1.000.000 pesov.

Težko se je bilo odločiti, kdaj naj bo tombola. Nedelji okrog Treh Kraljev sta bili dve, 3. in 10. januarja. 1. januarja je bilo novo leto, petek, 2. je bila sobota, tudi dela prost dan, 3. nedelja; bali smo se, da bodo za te tri dni mnogi skočili venkaj kot izletniki, pa bi bila udeležba manjša. Tudi 3. januarja uslužbenci še ne dobe plače, ampak šele 5. A če nastavimo tombolo šele 10. januarja, mnogi ne bodo čakali, ampak šli preje že na letne počitnice. Po posvetovanju smo se odločili za 3. januar in upali proti upanju...

To nedeljo je bilo vreme naravnost idealno in obetal se je polno sončni dan z ne preveliko vročino. Vendar sončni žarki so v vsakem primeru ta čas močni, zato smo premišljevali, kako bi obiskovalce obvarovali pred močnim soncem. V misli, da bo itak radi gospodarske krize manjša udeležba, smo pripravili prireditev na dvorišču Misijonskega zavoda, čisto zraven večjega, a preveč sončnega dvorišča farnega kolegija, katerega senčni del pa je bil tudi pripravljen za goste.

Desetine starejših in mlajših iz Slovenske vasi so pod vodstvom predsednika Društva Slovenska vas Ignacija Glinška že v soboto popoldne krepko poprijele za delo za pripravljanje odra, razstavišča dobitkov, prinašanja stolov in miz in drugega, dočim so v spodnjih prostorih Misijonskega zavoda že tradicionalni, izkušeni pripravjalci dobitkov le-te urejevali, spravljali v najlonske vrečice in jih številčili. To se je nadaljevalo tudi celo nedeljo dopoldne.

Popoldne so že ob 15 začeli prihajati prvi udeleženci iz oddaljenejših krajev Velikega Buenos Airesa; iz Ramos Mejía jih je pripeljal kar avtobus. Prostor se je pričel polniti. Čakajoči so igrali srečolov „Vsaka zadene“ in se krepčali z dobrotami, ki so jim jih prijazno nudili fantje in dekleta Slovenske vasi. Za peto uro je bila napovedana sveta maša za slovenske misijonarje v zraven stoječi cerkvi Marije Kraljice; daroval jo je in o misijonih pridigal superior Franc Sodja CM ob polni cerkvi. Že med mašo se je prihajanje udeležencev sprevrglo v pravcati naval, ko pa se je maša končala in so ljudje še iz cerkve pritisnili, dva slovenska para v narodnih nošah in dve dekleti v kitajskih haljah, ki so nadevali tombolske znake prihajajočim, pa „berač slovenskih misijonarjev“, ki je pri „prostovoljnih prispevkih“ pozdravljaj rojake in se jim zahvaljeval, niso mogli vsemu kaj. Takoj je bilo opazno, da bo udeležba rojakov in nekaterih njihovih argentinskih prijateljev letos obilnejša kot lansko leto in prireditelji z množico vred so bili veseli, zelo veseli: mislili so, da bo to pot ljudstva manj, pa ga je bilo več...

Točno ob šestih se je igranje tombole začelo. To pot ni bilo na programu nobenega srečkanja za najlepše misijonske dobitke, ker smo vse namenili kar

za tombolske dobitke. Ves prostor je bil tedaj že v lepi senci in je bil pogled na udeležence res lep: Toliko božjega ljudstva, ki se je iz ljubezni do slovenskih misijonarjev zbralo, da jim z združenimi močmi pomaga. Igranje tombole je potekalo s pomočjo ojačevalcev v najlepšem redu. Razdelilo se je okrog 150 kvatern, nad 130 činkvinov in 77 tombol. Znano je, da je vsak, tudi najmanjši dobitnik na misijonski tomboli vsakomur uporabna stvar, posebno ker se je skoraj vsakega držal tudi kak predmet iz misijonov, kar imajo naši ljudje zelo radi. Seveda so zlasti tisti, ki so zadeli takozvane tombole, odhajali s svojimi „trofejami“ kar zmagoslavno na svoje prostore, drugi so pa premagovali skušnjave nevoščljivosti in so jim iz srca privoščili ter si mislili v pozitivnem smislu: danes tebi, jutri meni – se sreča nasmehne. Res je to: na misijonske tombole pride iz vse skupnosti toliko ljudi že radi tega, ker zlepa ni koga, ki ga ne bi v 31 letih igranja sreča že kdaj na njih bolj ali manj vroče poljubila... Pa gre, poleg zaradi pomoči misijonarjem, kar je glavni nagib, še enkrat srečo iskat...

Malo po osmi uri se je prireditev končala. Ljudje so se začeli razhajati. Nekateri so se odzvali vablu in stopili v dvoranico Doma sv. Vincencija zraven cerkve, gledat zvočni film o prejšnji tomboli; tako so prisostvovali isti dan kar dvema tombolama: eni v resnici, drugi v filmu.

Še malo bilance:

D o h o d k i :

Darovi	8.443.500
Tablice	59.287.000
Ponovna prodaja	1.960.000
Prostov. prispevki ...	4.428.000
Vsaka zadene	3.609.000
Sloga za oglase	1.000.000
Dar srečneža	500.000
Bar	9.901.000
Skupaj ...	89.128.500

I z d a t k i :

Nakup dobitkov	6.310.000
Bar	5.354.450
Oglasi v Oznanilu ...	3.128.000
Ozvočenje prostora ..	700.000
Razno	1.039.000
Skupaj ...	16.531.450

Ostane čistega **72.597.050 pesov**, kar je dalo 7.200 dolarjev za slov. misijonarje.

Ob lepem dosežku smo bili pa ne le veseli, ampak tudi žalostni, ko smo primerjali, koliko dolarjev smo iz čistega lanskega dobička dobili za slovenske misijonarje in koliko iz letošnjega... Lani smo za 37.444.700 pesov dobili 18.000 dolarjev, letos smo pa za skoraj še enkrat večji dobiček dobili samo 7.200 dolarjev... V teku leta 1980 se je tu dolar podražil petkratno.

Tako je velika požrtvovalnost naših argentinskih rojakov v težkih časih rodila razmeroma malo pomoč slovenskim misijonarjem, če gledamo le po številkah in po človeško. A če gledamo po zasluženju in s Kristusovimi očmi, ki je dejal, da je uboga vdova dala več kot vsi, ki so dajali veliko, ker je dala iz svoje revščine – je teh 7.200 dolarjev v očeh božjih in tudi naših misijonarjev velika stvar!

V imenu naših zastopnikov na Kristusovi fronti se vsem, zlasti veliko-dušnim darovalcem in rojakom Slovenske vasi pa tradicionalnim sodelavcem-prodajalcem tablic ter zbiralcem dobitkov, in sploh vsem, ki ste kakorkoli sodelovali, posebno udeležencem – iskreni Bog povrni!

L.L.C.M.

M I S I J O N S K I D A R O V I

V SKLAD KM ZA VSE MISIJONARJE

Argentina (v pesih): Miha Bokalič, 200.000; Marija Repovž, 300.000; N. N., Slovenska vas, 200.000.

Čile: duh. Anton Žagar 78 dolarjev.

Francija (v fr. frankih): N. N., Tucquegnieux, 500.

Belgija: Viktorija Popet Bizjak, 6.000 belg. frankov, 70 guldenov, 25 angl. funtov.

Venezuela, po Cirilu Bartolu, v bolivarjih: Ilija Lovrenc, 500; Majer Aleksander, 300; Rušič Minka, 200; Bartol Ciril, 200; Jakoš Anton, 100; Bizaj Viljem, 100; Beštjančič Anton, 100.

Trst, po Marijini družbi na Via Risorta, v lirah: Slekovec Marija, 10.000; Šemec Jožefa, 35.000; Felicita Vodopivec, 20.000; Roncelli Emilija, 10.000; Novacco Marija, 12.000; Josipina Janežič, 20.000; Tomadin Rafaela, 10.000; duh. Ludvik Šavelj CM, 9.000; Furlan Fani, 10.000; Furlan Milan iz Pariza, 10.000.

Koroška (v šilingih): Za krst poganskih otrok, 500; za gobavce, 8.010; za lačne, 19.005.

Gorica (v lirah): N. N., 135.600; N. N., 1.000.000; Ž. M., 10.000; V. J., 75.000; Perič, 10.000; pok. C. Mamolo, 410.000; N. N., Števerjan, 30.000; V. K., 30.000; N. N., 3.000; A. L., 25.000; M. K., 15.000; N. N., 500.000; N. N., Števerjan, 30.000; Sv. Ivan, Gorica, 600.000; M. Ž., 20.000; družbenica, Gorica, 25.000; družbenica, 10.000; N. N., 100.000; S. C., 30.000; A. Pocarini, 30.000; N. N., 20.000; F. B., 20.000; V. Ž., 10.000; N. N., 100.000; Sv. Ivan, Gorica, 970.000; Ž. M., 20.000; P. R., 1.300.000; N. N., 100.000; N. N., 20.000; družbenica, 5.000; N. N., 25.000. Od gornjih vsot je bilo „Katoliškim misijonom“ oddano v njih sklad za vse slovenske misijonarje skupaj 3.740.000 Lir, ostalo so ali bodo razdelili misijonarjem v Gorici sami. Naslednje vsote so se v celoti oddale K. misijonom v razdelitev: za gobavce: N. N., Števerjan, 30.000; S. T., 50.000; Za gladojoče: družbenica, 25.000; Malka L., 50.000; N. N., Rupa, 10.000; N. N., 50.000; V. Bratina, 50.000; Zofija B., 25.000; N. N., 10.000.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za Vangaindranske zvonove, družina Reven, Slov. vas, 20.000 pesov; Za Buha na Madagaskarju, N. N., duhovnik v Čileju, 200 dol.; za s. Mrhar na Madagaskarju, isti 200 dol.; za s. Vido Gerkman, v Rwandi, isti, 200 dol.; za gobavce s. Amade v Vangaindrano Maučec Marija, 100 fr. frankov in Terezija Balazič 200 fr. frankov; o. Grošlju za cerkev sv. Kizita v Lusaki, Franc Štrukelj, ZDA., 100 dol.; za s. Anico Miklavčič v Hongkongu, Anica Perat, Trst, 50.000 Lir.

ZA MISIJONE

Frančiška Mukavec, Avstralija, 40 avstr. dolarjev; v spomin na pok. Marijo Kus, Ivan Kukovica, Kanada, 25 kan. dolarjev.

ZA MISIJONSKI ZAVOD

† Ana Jug, Argent., 50.000 pesov; N. N., Avstralija, 1.000 DM; Alojzij Šonc, Argent. 30.000 pesov; Marija Dolenc, Argent., 30.000 pesov; Tone in Cilka Šušnik, Kanada, 20 kan. dolarjev; Albina Osenar, ZDA, 500 USA dol.

ZA TISKOVNI SKAD KM

Franc Stanovnik, Slovenska vas, Argent., 150.000 pesov; N. N., Števerjan, 10.000 Lir; Ivan Kretič, 14.000 Lir; Ciril Bartol, Venezuela, 20 bol.; Rudi Knez, ZDA., 10 dol.; Pišlar Marija, Aumetz, Francija, 100 fr. fr.; duhovnik Dejak Tone, istotam, 250 fr. frankov; duhovnik Jože Jamnik, 50.000 Lir; Felicita Vodopivec, 12.000 Lir; Babič Lojze, Toronto, 25 kan. dolarjev.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG POVRNI!

Rojaki! Prijatelji slovenskih misijonarjev! V njih imenu se Vam toplo priporočamo za darove njihovemu delu v pomoč! Ne pozabimo, da so šli oni v misijone in vztrajajo pri težkem delu, v imenu nas vseh kot naši zastopniki na misijonskem polju naše Cerkve! Sodelujmo z njimi! Molimo in trpimo tudi zanje, darujmo jim kaj iz svojih prihrankov! Vsega tega so potrebni!

"KATOLIŠKI MISIJNI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. S cerkvenim dovoljenjem.

Naročnina v letu 1982 in vse za nazaj: 20 USA dolarjev oziroma odgovarjajoče v drugih valutah (v Kanadi 25 dolarjev!). Letalsko pošiljanje 20 dolarjev več!

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo 4029, 1826 Remedios de Escalada, Prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, 1407 Buenos Aires. — Pisarna Sloge, Bmé. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada MIN 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 4419 — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: rev. Ivan Jan C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez C.M., 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; Za Winnipeg in okolico: rev. Letonja C.M., 95 Macdonald Ave, Winnipeg, Man. R3B 0J3.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario, 7, 34170 Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, 34133 Trst, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris 75340, Cedex 07

Avstrija: B. B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt A-9020.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford, Gran Bretaña.

Avstraiija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

Proti komu je naperjen ta ostrí pogled?

Registro de Prop. Int. No. 68166
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612